

„... najprije u Antiohiji nazvale učenike hrišćanima.“ Djeła 11:26

Antiohija

novembar/decembar 2014.

broj 132

Jer vam se danas rodi spas, koji je Hristos Gospod, u gradu Davidovu.
[LUKA 2:11]

*Želimo vam da 2014. godinu završite
na najbolji mogući način: da ispunite
Božiju volju i da realizujete sve što ste
započeli i planirali;
te da u Novu 2015. godinu udete sa
još više snage, pomazanja,
vjere, nade i ljubavi... i da se Gospod
još više proslavi kroz vas!
Srećni praznici!*

***Ukoliko ste u mogućnosti da podržite Antiohiju
novčanim priložima, molimo da nam se javite.***

Ukoliko pronađete greške u Antiohiji, molimo vas da imate na umu da smo mi koji radimo na pripremi i uređivanju nesavršeni, pa je tako i Antiohija nesavršena. Sve ono što nije dobro **odbacite**, a ono što je dobro **prihvatite**.

***Želimo vam puno Božijih
blagoslova dok budete čitali
ovaj novi broj...***

Zahvaljujemo se
vjernicima iz
**Beograda, Temerina
i Petrovca na Mlavi,**
koji su svojim novčanim
priložima pomogli
štampanje ovog broja.

Izdaje: Evangeoska crkva „Sveto Trojstvo“ Banjaluka | Telefon/SMS: +387 (0)65 535 931
Adresa: Antiohija, Poštanski fah 34, 78102 Banjaluka, RS/BIH | E-mail: bd@blic.net
Uređuju: Branko i Daniela Erceg | Tehnička priprema: E-dizajn, Banjaluka
Štampa: Elman, Veternik | Tiraž: 1000 primjeraka

[DISTRIBUCIJA]

Srbija: Miroslav Čobrdar +381 644054744 | Crna Gora: Jovica Bačvanski +382 67578261
Hrvatska: Miroslav Fic +385 917390191 | Austrija: Goran Stanojević +43 69988466033
Njemačka: Stjepan Beleš +49 15772470287 | Švajcarska: Ljubo Radovanović +41 789076186

BOŽIJA ZAŠTITA

*“Kad me ljubi, izbaviću ga;
zakloniću ga, kad je poznao ime moje.”*

Psalam 91:14

Jednom prilikom sam razgovarao sa nekim ljudima ispred kuće, ispod jednog velikog hrasta. Tada je bila velika suša u Hjustonu, a stabla su bila poprilično suva, krta i lomljiva. Nakog nekog vremena udaljili smo se sa tog mesta. Deset sekundi kasnije, jedna velika grana odlomila se i pala na mestu gde smo prethodno stajali. Da smo ostali tamo, završili bismo u bolnici. Otišli smo sa tog mesta u pravo vreme. To nije bila sreća, nego Božija dobrota koja je upravljala našim koracima.

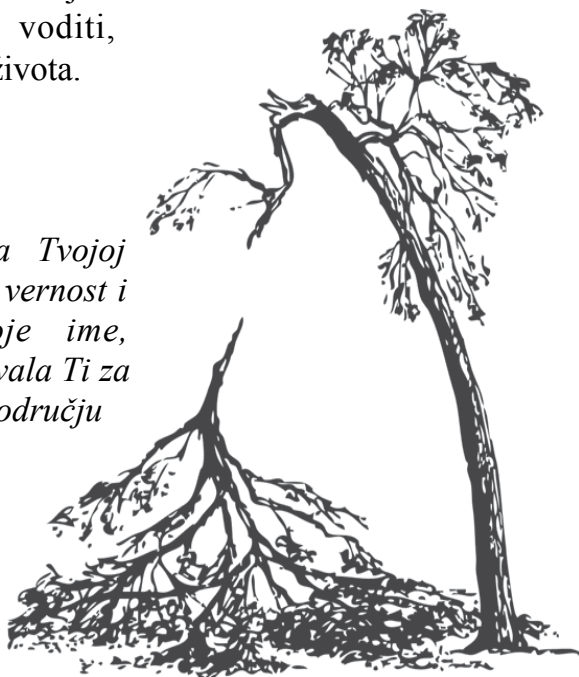
Danas te ohrabrujem da kreneš u potragu za Božijom dobrotom. Priznaj Njegovo ime, priznaj Njegovu ljubav. Slušaj taj mali, tihi glas, i dopusti Mu da upravlja tvojim koracima. On će te voditi, upravljati i štititi do kraja života.

MOLITVA

Oče, zahvaljujem Ti, na Tvojim zaštiti. Hvala Ti, za Tvoju vernost i ljubav. Priznajem Tvoje ime, priznajem Tvoju ljubav. Hvala Ti za Tvoju dobrotu u svakom području mog života.

U Isusovo ime.

Amin!

Preveo i priložio D. Muncán

DUH SVETI U NAMA

Dopada mi se kako Duh Sveti radi u našim životima. On je uvek spreman i voljan da nam pomogne u rastu i promenama. On je džentlmen, strpljiv je i nežan, i polako nas vodi ka istini.

Bez obzira koliko se mi trudimo da radimo ono što je dobro i ispravno, bez Njegove pomoći nikada nećemo u našim životima proizvesti trajni plod kome se nadamo. Bog želi da su sva Njegova deca blagoslovljena. On želi da Njegova deca žive dobro, da su srećna i da imaju produktivan život u Njemu.

Efescima 3:16 nam kaže: „*Da vam da On silu po bogatstvu slave svoje, da se utvrdite u kreposti po Duhu Njegovom u unutrašnjem čoveku tako da se*

Hristos useli verom u srca vaša, da budete u ljubavi ukorenjeni i utemeljeni.“

Bog je sa nama na svakom koraku našega putovanja da nam pomogne kako bismo postali slični Hristu. Dok se molimo i proučavamo Reč Božiju, vremenom počinjemo prepoznati potrebu da menjamo svoj život. Ponekad to može biti borba, jer moramo prihvatiti činjenicu da smo u stvari mi ti koji se prvo moraju promeniti. On će nas uvoditi u istinu po pitanju nas samih... Niko drugi to neće učiniti.

Moramo prvo stići do saznanja kako ipak imamo potrebu za promenama. Jedno je sigurno, to može biti jako teško, jer znam kako je meni bilo kada sam se suočila sa time.

Teško sam se suočila sama sa sobom. Bilo je trenutaka kada bih pala na pod, hvatala i grčevito držala noge od stola, plakala i molila da me ne pušta jer sam želela pobeći što dalje od Njega, zbog svega što se dešavalo u mome životu. Iako je to bio veliki izazov, znala sam da moram proći kroz to kako bih zaradila

slobodu i pobjedu nad svojim problemima.

Od čega god da bežimo, to ima određenu vlast nad nama. Kada se suočimo sa istinom uz pomoć Duha Svetoga, osvojicemo veću teritoriju i neprijatelj će izgubiti svoju prednost. Stvar koju moramo zapamtiti jeste da Duh Sveti živi u nama, i On želi da nam pomogne. Uči nas i vodi. On uvek radi prema savršenom Božijem planu za svaku osobu. Kada počne da nas suočava sa nečim iz naše unutrašnjosti, moramo obratiti pažnju, jer Njegova natprirodna pomoć nam je dostupna već sada, kako bismo bili u stanju se suočiti i obračunati sa našim problemima.

Kada me je Bog počeo isceljivati od seksualnog, fizičkog i emocionalnog zlostavljanja otkrila sam da počinjem rasti, razvijati se i sazrevati. Moj suprug Dejv mi je poklonio knjigu od žene koja je imala slično iskustvo u svome životu. Nisam je želela čitati ali Duh Sveti mi je progovorio u srcu: "Vreme je!"

Došlo je vreme za mene da pređem na sledeći nivo na mom putovanju, tako da smo započeli posao suočavanja sa mojom prošlošću. Gospod strpljivo radi sa svakom osobom prema

Njegovom planu za naše živote. On želi da nas ispuni Duhom Svetim kako bi nas ojačao iznutra, da bismo se izborili sa stvarima iz spoljnog sveta.

Kada nam je supružnik ili prijatelj loše volje možemo preći preko toga, biti ljubazni i puni razumevanja. Ako nas nešto iritira kod nas, možemo biti strpljivi dok to ne prođe. Možemo reći reč ili dve nekome u pravo vreme, možda baš osobi kojoj je potrebno ohrabrenje. Bog radi kroz nas u takvim situacijama i dotiče tuđe živote na taj način. Tada je od vitalne važnosti da postanemo sud koji će biti u potpunosti ispunjen Bogom.

Naši životi treba da dotiču i utiču na druge živote. Mi kao vernici smo jedina nada da svet vidi Hrista. On ne samo da želi da nas isceli nego želi i dotaknuti druge kroz nas.

Božiji plan je savršen. Njegovo vreme je savršeno. Njegov način je savršen. Jeste li nekada čuli Duha Svetoga kako vam govori: "Vreme je."? Onda Mu verujte. On će vam pomoći da prođete kroz isceljenje i načiniće od vas posude isceljenja za druge ljude.

Joyce Meyer

BOŽIJA REČ

Biblija ili Božija Reč, otkriva čoveku one stvarnosti koje su njegovom umu potpuno nedostupne: stvarnost Boga stvoritelja i otkupitelja; pravi razlog našeg bitisanja; čovekovu unutrašnju prirodu; čovekovo poreklo i odredište, svrhu i cilj...

U svetlu ovih otkrivenja, čovekov život poprima potpuno novo značenje. Sa umom koji je prosvetljen Božijom Rečiju, čovek sebe vidi kao deo jednog sveobuhvatnog, svrsishodnog i smislenog plana koji pokreće svemir. Čovek koji pronade svoje mesto u tom Božijem planu, dobija osećaj prave vrednosti i ličnog ispunjenja koje zadovoljava njegove najdublje težnje. Uostalom, evo biblijskog stiha koji ovo nedvosmisleno potvrđuje. “*U početku bila je Reč i*

Reč je bila u Boga, i Reč je bila Bog. Ona je bila u početku u Boga. Sve je kroz nju postalo, i ništa od onoga što je postalo, nije postalo bez nje. I Reč je postala telo i prebivala je usred nas (i videli smo Njegovu slavu), kao slavu jedinorođenu od Oca.” (Jovan 1:1-3,14)

Moramo priznati da se naša hrišćanska građevina, odnosno duhovna građevina, koju smo započeli da gradimo, počela kriviti. Zidovi pucaju i svakog trenutka bi mogla da se sruši. Građevina našeg hrišćanstva se opasno ljulja. Gde li smo to pogrešili? Pri tome ne mislim samo na lokalnu crkvu nego na Crkvu uopšte. Zašto je Crkva izgubila sjaj koji joj Hrist daje?

Krenimo redom. Prva i osnovna stvar za svaku građevinu je

temelj. On određuje visinu i veličinu građevine koja se planira izgraditi. Ako je temelj dobar, građevina ima mogućnost da bude stabilna i sigurna. Šta je, ili bolje da kažem, ko je temelj hrišćanske vere i hrišćanske građevine? To je samo i isključivo naš Gospod i Spasitelj Isus Hristos. On je pravi i dobar temelj. On je najbolji temelj na svetu. To je ustvari jedini temelj na kojem može da se gradi. Pa ako je temelj dobar, zašto nam je građevina klimava? Rekao bih da je to zbog dva razloga.

Prvo: Zašto temelj nije potpun? Verujem da nikada niste razmišljali na ovakav način. Ni ja nikada nisam čuo nekoga da govori ovako, pa ipak Biblija je nedvosmislena. Zavirimo u međuodnos između Hrista i Biblije. Biblija tvrdi da je Božija Reč. Isti se naziv, Reč Božija, pripisuje i Hristu. "*U početku bila je Reč i Reč je bila u Boga, i Reč je bila Bog*" (Jovan 1:1). U Otkrivenju piše: "*...i obučen je u haljinu umočenu u krv, i Njegovo ime je Reč Božija*" (19:13).

Ovo izjednačavanje u imenu ukazuje i na istovrsnost prirode. Biblija je Božija Reč i Hrist je Božija Reč! Oboje su božanska, autoritativna, savršena objava Boga. Međusobno se besprekor-

no slažu. Biblija savršeno oslikava Hrista, a Hrist savršeno ispunjava Bibliju. Biblija je pisana Božija Reč, a Hrist je živa Božija Reč. Pre svoga utelovljenja, Hrist je bio večna Reč sa Ocem. U svom utelovljenju Hrist je Reč koja je postala telo. Taj isti Duh Sveti koji objavljuje Boga kroz Njegovu pisanu Reč, otkriva Boga u Reči koja je telo postala u liku Isusa iz Nazareta.

Ovakvom analogijom dolazimo do toga da između Biblije i Hrista vlada, nama možda nerazumljivo jedinstvo, iz čega sledi da odnos vernika prema Bibliji treba da bude jednak kao prema Hristu. A upravo tako i jeste, jer naš dobar odnos prema Živoj Reči otvoriće glad i potrebu za čitanjem pisane Reči. Sa druge strane proučavajući pisanu Reč videćemo i shvatićemo da postoji Živa Reč uz koju se može hodati, razgovarati, smeјati se ili plakati. Otkrićemo Reč sa kojom se može živeti.

Tako je naš stav prema Božijoj Reči ujedno i naš stav prema Bogu. Ne možemo da ljubimo Boga više nego što ljubimo Njegovu Reč. Ako želimo da znamo koliko nam Bog uistinu znači, upitajmo se koliko nam znači Njegova Reč, jer odgovor na ovo drugo pitanje ujedno je

odgovor i na prvo. Boga se držimo toliko koliko se držimo Njegove Reči. Ni manje ni više.

Zašto se građevina našeg hrišćanstva opasno ljulja? Zato što nam temelj nije potpun. Kada ovo kažem, ne mislim da je Hrist, koji je stena našeg spasenja i temelj hrišćanske građevine, nekompletan ili nedovoljan. Daleko bilo. Nekompletno je naše znanje o Njemu.

Kada to kažem zapravo pitam: *“Otkuda uopšte znate za Hrista? Ko vam reče pa vi poverovaste da je On vaš Spasitelj, Iskupitelj i jedina uzdanica? Kako ste čuli za Njega i kako je postao temelj vaših života? Kako ste saznali za Živu Reč ako niste čuli, poverovali i poslušali pisanu Reč?”*

Zašto se naša hrišćanska građevina ljulja? Zato što nemamo vezivni materijal. Kada graditelj jednom položi temelj, on još uvek nema građevinu. Sada na tom temelju treba da zida. Što bolji i čvršći vezivni materijal stavi između cigala to će zidovi biti čvršći. Što više cementa, manja je verovatnoća da će se zid raspasti. Ja ne znam ni jednog graditelja, koji je bio toliko nesmotren da samo reda cigle bez da između njih stavlja malter. Zašto je to tako? Zato što bi se posle samo nekoliko redova, budući da cigle u njemu nisu slepljene, takav zid srušio.

U našoj hrišćanskoj građevini, cigle smo mi (sa svojim delima), a vezivni materijal je Božija Reč koja u nama gradi hristolikost.

Kao što će svaka kuća, ako je zidana bez vezivnog materijala, pasti neovisno o tome koliko joj je dobar i čvrst temelj, tako će i naša hrišćanska građevina pasti bez Božije Reči. Stoga u svakom našem delovanju i postupanju, treba da se rukovodimo sledećim: *“Šta bi u ovom slučaju učinio Hrist?”*

Biblija nam i ovde pritiče u pomoć: *“Bilo da jedete ili pijete, ili bilo šta činite, sve činite za Božiju slavu”* (1. Kor. 10:31); *“...sve što god činite u reči ili delu, sve činite u Ime Gospoda Isusa, zahvaljujući Bogu Ocu kroz Njega”* (Kol. 3:17). Ovo su principi koji određuju ono što hrišćani treba da čine. Prvo: sve treba činiti na slavu Bogu; i drugo: sve treba činiti u ime Isusa.

Nemojte misliti da zato što u superlativu govorim o Božijoj Reči, zanemarujem ostale vrste komunikacije između Boga i čoveka. Ja čvrsto verujem u darove Duha Svetog. Verujem da Bog svom narodu govori kroz proroštva, vizije i snove. Ta i sam sam iskusio nešto od toga. Ipak, Sveto pismo je naveće i jedino nepogrešivo autoritativno sredstvo kroz koje više nego svim drugim sredstvima zajedno Bog govori svom narodu. I dalje tvrdim, konačno to Božija Reč

zahteva, da sva ostala sredstva Božije objave moraju biti pažljivo proverena kroz Biblija.

Rekao sam da se blagoslov Božije Reči ne događa po nekom automatizmu, već da odaziv, odnosno poslušnost direktno određuje učinak Reči. *“Zato odbacite svaku nečistoću i obilovanje zlobe, i primite sa blagošću usađenu Reč, koja ima snagu spasiti vaše duše”*, pisao je apostol Jakov (1:21). Ovim stihom se potvrđuje da poziv koji Avram primio od Boga važi i za nas. Taj poziv je princip: *izđite, odvojte se, budite drugačiji.*

Poslušnost pisanoj Božijoj Reči ima čak i neverovatnu posledicu koja je zapisana u Jovanovom evanđelju.

“Ko ima moje zapovesti i drži ih, to je onaj koji me ljubi, njega će ljubiti moj Otac; i ja ću ga ljubiti i pokazaću mu se sam. Juda, ne Iskariot, reče mu: Gospode, kako to da ćeš se pokazati nama, a ne svetu? Isus mu odgovori i reče: Ako me ko ljubi, on će držati moju Reč; i moj Otac će ga ljubiti, i doći ćemo k njemu i nastanićemo se u njega.” (Jovan 14:21-23)

Ivan Božer, Temerin

POMAZANJE

Deco, poslednji je čas i kao što ste čuli dolazi antihrist. Već sada su se pojavili mnogi antihristi. Po tome znamo da je poslednji čas. Od nas su izašli, ali nisu bili naši. Jer da su stvarno bili naši, ostali bi sa nama. Ali trebalo je da se pokaže da nisu svi naši. A vi imate pomazanje od Svetoga, pa sve znate.

(1. Jovanova 2:18-20)

Sveto pismo nam otkriva da će u poslednje dane biti mnogo antihrista; mnogi koji će doći u svoje ime, sa lažnim doktrinama. Lažna doktrina ne znači obavezno suprotstavljanje evanđelju. To je verzija istine, koja može da zvuči veoma slično evanđelju a da ipak nije evanđelje. Njen cilj je da prevari i

privuče ljude iz pravog evanđelja Gospoda našeg Isusa Hrista.

Kao dete Božije ne moraš da se opterećuješ i uzrujavaš oko toga koliko ima antihrista, lažnih propovednika i lažnih učitelja oko nas. Tvoje srce i tvoj um su pomazani Duhom Božijim da bi mogli da znaju istinu. Kroz pomazanje Svetog Duha, koji je

prisutan u tvom životu, ti si u stanju razlučiti dobro od lošega i raspoznati pravo učenje evanđelja od lažnih doktrina.

Sveti Duh je Gospod u crkvi i kada čuješ Reč Božiju pod pomazanjem Svetog Duha, taj isti Duh u tebi posvedočiće tvom duhu da je ono što slušaš istina. Zato ne možeš biti prevaren ili se poljuljati u istini, jer u tebi postoji posebna sposobnost od Duha Svetoga, koja ti pomaže da znaš istinu.

Ako se pokoriš vodstvu Svetoga Duha, ne može te niko prevariti, tako da nećeš napraviti pogrešne izbore, odluke i investicije u

životu. To pomazanje se aktivira, zato prepoznaj i prihvati činjenicu da imaš pomazanje od Gospoda.

MOLITVA

Dragi Oče, hvala Ti za pomazanje Svetoga Duha, koje deluje u meni. Izjavljujem da mogu učiniti sve ono za šta si mi dao sposobnosti, kroz silu Tvog Duha, koji deluje u meni u Ime Gospoda Isusa. Amin.

Za dalje proučavanje:

Filimonu 1:6

Anita Oyakhilome
Prevela Mira Vasiljević

Duh je Gospodnji na meni; zato me pomaza da javim evanđelje siromasima; posla me da iscijelim skrušene u srcu; da propovijedam zarobljenima da će se otpustiti, i slijepima da će progledati; da otpustim sužnje, i da propovijedam prijatnu godinu Gospodnju.

LUKA 4:18-19

BOŽIJI SUPERMARKET

Lutajući stazama života, jednoga dana sam naišao na građevinu na kojoj je velikim slovima pisalo:

BOŽIJI SUPERMARKET!

Oprezno sam se približio i polako otvorio vrata. Čitava prostorija je bila ispunjena Božijim anđelima. Jedan od njih mi je prišao, dao mi korpu za kupovinu i rekao: "*Uzmi i kupuj, sve što ti srce želi. Sve što jedan hrišćanin treba, nalazi se u ovoj prodavnici.*"

Krenuo sam u kupovinu i prvo šta sam stavio u moju korpu bilo je *strpljenje*, a odmah nakon toga i *ljubav*, jer su se nalazili jedno pored drugog. Malo dalje ugledao

sam *razum*, i naravno, i on je završio u mojoj korpi. Pored toga kupio sam i jednu kutiju *mudrosti* i dvije kesice *vjere*. Primjetio sam i pakovanje *oproštenja* koje je takođe završilo pored ostalih stvari koje sam već izabrao. Sledeći što sam stavio u svoju korpu su bili *snaga* i *hrabrost*. To dvoje će mi sigurno trebati...

Moja korpa se polako punila, i mjesto je bilo sve manje, a ja sam primjetio da u nju nisam stavio *zahvalnost* i *oslobođenje*. Uzeo sam po jedno pakovanje, mada sam mogao i više, jer je bilo naznačeno da su besplatni.

Sa punom korpom krenuo sam put kase i izlaza, spreman da platim svoj račun, jer napokon

sam imao sve što je jednom hrišćaninu potrebno.

Na tom kratkom putu prema kasi, ugledao sam *molitvu* i nekako sam uspio pronaći malo mjesta u mojoj korpi i za nju, jer znao sam da mi je molitva mnogo potrebna u mom životu.

Mir i *blagostanje* sam ugledao odmah ispred kase, i iskoristio sam priliku i stavio sam ih u svoju već prenatrpanu korpu.

U potpunosti zadovoljan svojom kupovinom, došao sam do čovjeka koji je radio na kasi i upitao sam ga koliko sam dužan za sve stvari koje sam uzeo. On se nasmiješio i odgovorio: "*Uzmi svoju korpu i idi slobodno.*"

"Ali molim vas recite mi koliko moram da platim za sve ovo" - rekao sam mu pomalo zbunjeno.

On se još jednom nasmijao i rekao: "*Ne brini se ništa. Isus je platio sve tvoje račune još prije mnogo, mnogo vremena! U Božijem supermarketu sve je besplatno! Samo čuvaj Hrista u svome srcu, zahvaljij Mu za oslobođenje i spasenje tvoje duše. On je taj koji je platio tvoju krivicu i On je taj koji te pred Bogom Ocem opravdao za sve što si uradio, da bi mogao da naslijediš vječni život. Prati Isusa danas i zauvijek! On je taj koji daje svakome ko je žedan."*

"Oj žedni koji ste god, hodite na vodu, i koji nemate novaca, hodite, kupujte i jedite; hodite, kupujte bez novaca i bez plate vina i mlijeka." (Isaija 55:1)

Priložio **Darko Medić**, Bregenz

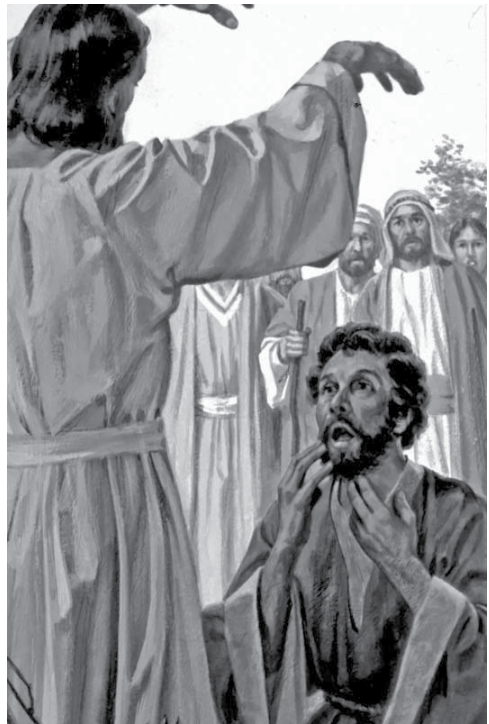
STJERIVAĆE DEMONE

Tokom mnogih sam godina bio suočen sa nekim situacijama u kojima sam ljudima dao ispravne savjete za njihove najdublje potrebe, ali nije bilo iscjeljenja ni mira. Bio sam u neznanju sa čime sam se ustvari suočavao - s demonima.

Jednog jutra 1963. godine, nazvao me jedan pastor koji je imao vrlo neobičnu molbu. Radilo se o ženi kojoj je, prema njegovom uvjerenju, bilo potrebno oslobođenje od zlih sila. U to sam vrijeme bio pastor crkve u kojoj nisam bio upoznat s ovakvim stvarima. Bio sam malo nepovjerljiv i molio sam se za mudrost. Poslije svega sam osjetio da Gospod želi da saradujem u tome.

Pomenuta osoba je došla. Izgleda vrijednog poštovanja, domaćica i majka, ni slučajno ne onakvog izgleda kako sam zamišljao ljude kojima je potrebno oslobođenje od zlih sila. Moj prijatelj pastor je poslije izvjesnog vremena počeo govoriti direktno demonima. Izgled te žene se promijenio. Ja sam shvatio da gledam nešto što ne pripada ovom svijetu. Odlučio

sam i ja ući u tu molitvu. Iz Luke 10,17 sam znao da su demoni potčinjeni vjernicima u ime Isusa. Progovorio sam demonu i naredio da kaže svoje ime. "Mržnja" - bio je njegov odgovor. Onda sam mu naredio da u ime Isusa Hrista izađe iz te osobe. Jedan drugačiji, tiši glas je odgovorio: "Neću izaći, ovo je moja kuća već trideset i pet godina." Odmah sam se sjetio evanđelja po Mateju 12, gdje je duh nazvao osobu u kojoj je stanovao "svojom kućom".

Konačno, poslije izvjesne borbe, piskavi glas je izašao iz žene i ona je odahnula rekavši: “Ja sam slobodna.” Drugi duhovi su izašli priznavajući svoja imena: “strah”, “ponos”, “zavist”, “samosažaljenje” i “smrt”. Kada je ovaj posljednji izašao, žena je bila kao mrtva na podu. Sjetio sam se primjera sa dječakom koga je Isus oslobodio od epilepsije - bio je kao mrtav.

Ovaj i niz drugih ovakvih iskustava su radikalno izmijenili moju teologiju i način moga služenja. Oči su mi se otvorile za ovakve stvarnosti. Bio sam vraćen u Novi zavjet i službu Isusa Hrista, koga sam uvijek smatrao modelom hrišćanske službe. Poslije sam mogao vidjeti hiljade ljudi oslobođenih i promijenjenih života.

ISUSOVA SLUŽBA

Istjerivanje demona je bio normalan dio Isusove službe. U evanđelju po Marku 1,39 je napisano: *“Tako je prošao svu Galileju, propovijedajući po tamošnjim sinagogama i izgoneći zle duhove.”* (Pogledaj Marko 1,34; 6,13; Luka 13,32).

Iako je to bila praksa u to vrijeme (Matej 12,27; Djela ap. 19,13-14), začuđujući je bio

autoritet kojim je Isus to radio. Važno je primijetiti da su ostale Isusove službe bile zastupljene kod starozavjetnih proroka, dok je služba izbacivanja demona nešto specifično za Hrista i On je to navješćivao kao znak dolaska Božijeg kraljevstva.

Isus je direktno govorio demonima i oni Njemu. On ih je tretirao kao stvarne osobe a ne kao apstraktne sile (Marko 1,21-29; 5,6-13).

Kad god je konfrontirao demone, bile su prisutne fizičke manifestacije poput drhtanja tijela, vika, padanje, izbijanje pjene na usta (Marko 1,25; 3,11; 9,20; Luka 8,28).

Većina ljudi iz kojih je Isus izbacivao demone bili su normalni, religiozni, zaposleni ljudi. Nema dokaza da su oni većinom bili ljudi koji su se bavili okultizmom, kriminalom i sl. Naprotiv, veća je mogućnost da je danas toga više u svijetu nego onda u Izraelu jer su Izraelci imali Mojsijev zakon. Zato, ako su demoni bili problem sinagoga u Izraelu, zašto bi oni bili manji problem danas u našim crkvama?

Isus je ovu službu javno činio i ohrabrivao oslobođene da svjedoče o tome. Oni su to činili

bez straha i stida (Marko 5,18-19; Luka 8,1-3).

Isus nikoga nije poslao da propovijeda evanđelje bez da mu je dao specifičnu naredbu da izbacuje demone (Matej 10,1-8; Luka 10,17; Marko 6,12-13; 16,15-18).

Isus je savršeni model za našu službu. Umanjiti vrijednost opisa evanđelja u vezi s tim i pripisati to neznanju jedne generacije ili istorijskom periodu koji upogledu znanja zaostaje za našim vremenom, značilo bi napadati ispravnost Pisma, samog Isusa i Njegove iskrenosti i službe. Ja priznajem činjenice Pisma, a ujedno i dokaze koje u praksi susrećem.

PRIRODA DEMONA

Iako nemaju tijelo, oni jesu osobe. Imaju volju, osjećaje, razumijevanje i mogu govoriti. Isusu su govorili da ga poznaju. Jakov kaže da vjeruju i da se

tresu (2,19). Činjenica da se tresu jeste znak snažnih emocija.

Sotona je demonima dao dva zadatka: da spriječe ljude da uzvjeruju u Hrista i da spriječe vjernike da uspješno služe Bogu. Ja sam lično jedno dugo razdoblje bio žrtva duboke depresije u kojoj sam se osjećao kao da se neki oblak spustio na mene i osjećaj beznada bi me cijelog obuzeo. Pokušao sam sve da bih se oslobodio - proučavao sam Bibliju, molio, postio - ali sa vrlo malo rezultata. Onda sam pročitao Isaiju 61,3: *"...pjesmu zahvalnicu mjesto DUHA očajna."* Odjednom sam shvatio da nije u pitanju psihološki problem ili duševno stanje nego duhovno biće. Napadalo me je da bi me spriječilo da služim Gospodu. Kada sam to shvatio, bio sam na pola puta do pobjede. Bio mi je potreban samo još jedan stih: *"Ko god prizove ime Gospodnje, biće oslobođen"* (Joil 2,32). Veoma konkretno sam u ime Isusa Hrista objavio za sebe oslobođenje od duha depresije. Primio sam tačno ono za šta sam se molio - potpuno oslobođenje. U početku sam mislio da je ovaj problem bio vrlo specifičan i ličan, i da bi bilo veoma neugodno da kao pastor priznam da sam se s tim problemom borio.

Ali kasnije, shvativši da su mnogi hrišćani u istoj situaciji u kojoj sam ja bio, govorio sam o tome otvoreno i Gospod mi je povjerio službu oslobođenja.

NA KOJI NAČIN DEMONI DJELUJU?

Čovjek je kao grad ograđen zidom. Postoje neke stvari koje su kao prirodna zaštita od ulaska demona. Osnovne prirodne zaštite su: zdrav, uravnotežen um i razmišljanje, osjećaji i volja. Kroz to demoni najčešće ne mogu pronaći ulaz. Ali ti se “obrambeni zidovi” mogu srušiti na razne načine: poljuljanim emocijama, samim fizičkim slabostima, pritiskom jače, dominirajuće osobe, te okultnim aktivnostima. Kroz godine iskustva sam naučio da postoji više načina na koje demoni ulaze u osobu.

Ako u porodici prisutan okultizam. U 2. Mojsijevoj 10,5-6 piše da je kazna za one koji su bili upleteni u takve stvari sve do trećeg i četvrtog koljena. Bog ne podnosi obožavanje drugih “bogova”. Stotine ljudi sam vidio oslobođene od demonskih uticaja koji su bili direktna posljedica onoga što su im roditelji radili.

Lično uplitanje u okultne stvari.

Važnost i ozbiljnost uplitanja u okultizam ne može se preneglasiti. Sotona vara ljude prikazujući im okultno kao bezazlene igre, a upotrebljava ga da ih razori. Bog sve okultno naziva odvratnošću. Uplitanje u okultne stvari, čak i iz šale, otvara vrata demonima. Mnogi su bili oslobođeni od teških psihičkih trauma koje su nastale samo “bezazlenim” čitanjem horoskopa, posjetom vračari, ili “igranjem” za “ouija-stolom”. Ljudi kažu: “Ja to nisam ozbiljno mislio.”

KAKO SE OSLOBODITI DEMONA?

Kada prepoznamo aktivnosti demona onda trebamo znati da je temelj našeg oslobođenja u Hristovoj pobjedi na krstu. U Kološanima 2,15 piše: “*Razoruža poglavarstva i vlasti i javno ih izloži ruglu vodeći ih u pobjedonosnoj povorci, pobijedene njime.*” Pogledaj još i evanđelje po Luki 10,17 i Kološanima 1,13-14.

Iako je Hristova pobjeda potpuna i konačna, ona je naša tek onda kada proklamiramo da je naša, kada u aktivnoj vjeri tu pobjedu prihvatimo. Pasivno znanje o pobjedi ne plaši demone. Oni će bježati samo

pred agresivnom vjerom u Hristovu totalnu pobjedu. Evo šest praktičnih savjeta za pobjedu i potpuno oslobođenje:

- *Budi ponizan.* Poniznost nije osjećaj, već odluka volje, izbor koji moram učiniti. Prvi korak poniznosti ovdje je priznati potrebu za oslobođenjem.

- *Iskrenost.* Nazovi stvar pravim imenom. Ako je problem mržnja - nazovi je onda tako. Ne sakrivaj stvari iza religioznih fraza.

- *Priznaj svoj grijeh.* Ako ima grijeha između tebe i Boga, oslobođenje neće biti moguće. Jedan grijeh koji često žene drži svezane je da skrivaju pobačaj koji su ranije učinile. Bog će oprostiti, ali to mora biti priznato kao ubistvo, što i jeste. Budi sasvim otvoren pred Bogom, pristupajući Mu po Hristovoj krvi (1. Jovanova 1,9).

- *Pokaj se.* Pokajanje znači ostaviti grijeh i okrenuti se od njega - mrziti ga. Taj grijeh je tvoj neprijatelj i želi te ubiti, zato ga trebaš mrziti. Ako želiš nastaviti igru sa grijehom i uživati u njemu, onda oslobođenje neće doći. Bog nas oslobađa od neprijatelja, a ne od prijatelja (Psalam 139,21-24).

- *Prekini sa okultizmom.* Bilo da se to što si radio desilo davno i

možda izgledalo “bezazleno”, ipak priznaj grijeh. Ako imaš još nekih predmeta ili knjiga koje te na to podsjećaju, baci ih ili ih uništi. Nedostatak pravog pokajanja u ovoj oblasti često je prepreka za oslobođenje.

- *Oprosti drugima.* U molitvi “*Oče naš*”, prije nego što se molimo: “*izbavi nas od zloga*”, moramo se moliti: “*kao što i mi opraštamo dužnicima svojim*”. Ako zadržavamo gorčinu prema nekome i ne oprostimo, biće to prepreka za oslobođenje. Sa ovim je kao i s poniznošću - to nije osjećaj, nego prije svega stvar volje i odluka. U vjeri objavi da si oprostio i onda računaj da je to urađeno. Osjećaji će uslijediti.

Dozvolite mi da na kraju da naglasim da je oslobođenje obećano svakome ko prizove ime Gospodnje (Joil 2,32).

Ako imaš povoda da misliš da ima neke demonske svezanosti u tvome životu, nemoj se predati obeshrabrenju i osjećaju krivice. Jednostavno se otvori Bogu, ponizno ispuni uslove navedene u Njegovoj riječi i prizovi ime Gospodnje, ime Isusa Hrista.

BIĆEŠ OSLOBOĐEN!

Derek Prince

GUSKE

U prirodi stvari jako dobro funkcionišu. Često u prirodi kod nekih drugih vrsta možemo pronaći mehanizme za rešavanje naših problema. Te stvari se dešavaju spontano, bez mnogo pompe. Mehanizmi i principi se poštuju iz generacije u generaciju i svi znaju svoje mesto.

Evo nekoliko stvari koje bismo mogli naučiti od gusaka.

1. *Kada guske lete na dužim relacijama one u vazduhu naprave "V" formaciju. Tako one u prvim redovima daju dodatni uzgon onima koje su iza njih. Potrebno im je mnogo manje energije za letenje i to dovodi do toga da je ukupni dolet veći za 71% nego što je to slučaj kada bi svaka guska letela sama, odvojeno od jata.*

2. *Kada guska ispadne iz formacije, ubrzo oseti udar otpora vazduha i ulaže maksimalan napor da se vrati na kraj formacije gde je otpor vetra najmanji i gde će se najlakše od toga oporaviti.*

3. *Kada se guska koja predvodi formaciju umori, seli se na kraj formacije, a nova dolazi na početak i tako u krug. Ne postoji nikakva posebna procedura, već se to spontano dešava.*

4. *Tokom leta guske se međusobno bodre ne bi li izdržale tempo kojim lete. Komunikacija među članovima formacije je konstantna.*

5. *U slučaju bolesti ili povrede, guska se u društvu još dve, odvaja iz formacije i sleće na zemlju. Druge dve guske ostaju uz nju dok se ne oporavi ili ugine. Nakon toga se pridružuju nekoj narednoj formaciji guski koja naiđe.*

Stvari ne moraju biti komplikovane, samo svako mora da zna svoje mesto i svoje obaveze, te da se ponaša odgovorno prema tome.

Robert McNeish

“Lessons from the Geese”

STUDIJA O GOVORU U DRUGIM JEZICIMA

U internet verziji informativne emisije *Nightline* u produkciji *ABC News*, prikazana je kratka reportaža koja preispituje hrišćansku praksu govorenja u drugim jezicima. Kako je naveo novinar *Martin Bashir*, ljudi često govore da su drugi jezici ništa drugo do li bezvezno mrmljanje, dok neki hrišćani tvrde da je to najčistiji oblik molitve koji nadilazi ograničenja uobičajenog jezika.

Spomenuta reportaža je prije svega bila usmjerena na to što

naučne činjenice govore o ovoj pojavi.

Doktor *Andrew Newberg* sa Univerziteta u Pensilvaniji je napravio neurološku studiju u kojoj je proučavao ljudski mozak za vrijeme govora u drugim jezicima. Iako svrha studije nije bila dokazati ili opovrgnuti tvrdnje hrišćana, njeni nalazi idu u prilog biblijskoj istini da govor u drugim jezicima proizlazi, ne iz uma, već iz duha i to po nadahnuću Božjeg Duha (Djela 2:4, 1. Kor. 14:2, 1. Kor. 14:14).

Ispitanicima je bilo rečeno da najprije govore na engleskom, a potom u drugim jezicima, prilikom čega im je sniman mozak. Nalazi, tj. snimci mozga su pokazali sledeće: za vrijeme normalnog govora u mozgu je bio aktivan čeonni režanj koji kontrolše govor, dok se za vrijeme molitve u jezicima aktivnost tog dijela mozga uveliko smanjila; što potvrđuje činjenicu da govor u drugim jezicima nije pod kontrolom uma.

Jedan od ispitanika koji je sudjelovao u ovoj studiji je rekao: „Kada to doživite, nije vas briga šta bilo ko drugi misli, to je prije svega lična stvar između vas i Boga. No fascinantno je da i nauka to potvrđuje, tako da se ljudi koji ne vjeruju mogu zapitati...” (1. Kor. 14:22)

“A ovi će znaci pratiti one koji uzvjeruju: u ime će moje izgoniti zloduhe, **novim će jezicima zboriti**, zmije uzimati; i popiju li što smrtonosno, neće im nauditi; na bolesne će ruke polagati, i biće im dobro.”

(Marko 16:17-18)

“Čuvši to, krste se u ime Gospoda Isusa, pa kad Pavle

položi na njih ruke, dođe Duh Sveti na njih te stanu govoriti drugim jezicima i prorokovati.”

(Djela 19: 5-6)

“**Svi se napuniše Duha Svetoga i počеше govoriti drugim jezicima, kako im već Duh davaše zboriti.**”

(Djela 2:4)

“**Jer ko govori drugim jezikom, ne govori ljudima nego Bogu: niko ga ne razumije jer Duhom govori stvari tajanstvene.**”

(1. Kor. 14:2,4)

“**Ko govori drugim jezikom, sam sebe izgrađuje... A ko prorokuje, Crkvu izgrađuje.**”

(1. Kor. 14:14)

“**Jer ako se drugim jezikom molim, moj se duh moli, ali um je moj neplodan.**”

(1. Kor. 14:14)

“U Zakonu je pisano: **Drugim jezicima i drugim usnama govoriću ovomu narodu pa me ni tako neće poslušati, govori Gospod. Tako drugi jezici nisu znak vjernicima, nego nevjernicima... a prorokovanje vjernicima, ne nevjernicima.**”

(1. Kor. 14:21-22)

LJUBAV

*I ako razdam sve imanje svoje,
i ako predam telo svoje da se
sažeže, a ljubavi nemam,
ništa mi ne pomaže.
(1. Kor. 13, 3)*

Gore pomenuti stih u originalu na grčkom jeziku glasi: *"Da poklonim sve svoje imanje da nahranim gladne..."* Ako bismo samo izgovorili ovakvu rečenicu, odmah bi počele da padaju primedbe sa svih strana: *"To uopšte ne dolazi u obzir! O tome se ne može ni diskutovati."*

Kada je apostol Pavle napisao ovu rečenicu, verovatno je u Krintu tako nešto dolazilo u obzir. Korinćanima je u prvom redu i uputio ovu poslanicu. Sigurno je neko tamo i tada bio spreman, da zbog Isusa razdeli sve svoje imanje siromašnima. Drugi deo stiha glasi: *"...i ako predam svoje telo da se sažeže (za Isusa)..."*

Apostol Pavle govori o tome kao o nečem što je verovatno i uobičajeno, odnosno da bi takvu žrtvu hrišćani u Korintu rado podneli. Sigurno su smatrali to kao nešto vredno i uzvišeno.

Kako je snažno i sjajno bilo hrišćanstvo tih ljudi! Koju veličinu i vrednost je Isus, taj čovek sa Golgote, imao u njihovim očima da su postigli toliko unutrašnje slobode u odnosu na imanje i život. Ipak o ovim ljudima apostol kaže: *"Nemate li ljubav, sve gubi svoju vrednost!"*

Nije li to nečuveno? Biblija kaže da je telo bez duše mrtvo telo, a hrišćanstvo bez Duha je mrtvo hrišćanstvo. Telo može da bude lepo, a hrišćanstvo slavno, ali ako je mrtvo, onda nema vrednost.

Duša hrišćanstva je ljubav koja sve oživljava.

Gospode! Probudi svojim Svetim Duhom u meni ljubav za Tebe i prema onima, koje mi šalješ na moj put. Amin.

Wilhelm Busch

MASLINSKA GORA

Maslinsku goru od Jerusalimskog Staroga grada deli Kidronska dolina. U Starom zavetu o njoj piše: "*Slava se Jahvina vinu iz grada i zaustavi se na gori istočno od grada*" (Jezekilj 11:23), a tim rečima kao odjek odgovaraju reči iz knjige proroka Zaharije (Zah. 14:4), o tome kako će Jahve stajati na Gori maslinskoj koja će se po sredini rascepiti. Ovde se ne nalazi samo veliko jevrejsko groblje, nego su se tu zbili i mnogi događaji iz poslednje sedmice Isusovog života. Na vrhu Maslinske gore se nalazi kapelica koja obeležava mesto sa kojega je Isus, prema predaji, četrdeset dana nakon uskrsnuća uzašao na nebo, a crkva koja se zove "Oče naš" pak označava mesto na kojem je Hrist učio svoje učenike. Vitfaga se takođe nalazi na Maslinskoj gori, i bila je seoce u kojem se Isus pripremao za ulazak u Jerusolim, dok se na mestu na kojem je Isus plakao nad Jerusolimom nalazi franjevačka crkva "Dominus flevit". Sa svojih sedam zlatnih kupola, od svih crkava na Maslinskoj gori, najslikovitija je ruska pravoslavna Crkva svete

Marije Magdalene u Getsemaniji. Mesto gde je Juda izdao Isusa je (danas franjevački) Getsemanski vrt u kojem se nalazi savremena crkva svih naroda. Crkva Devičina groba se prema predaji uzdiže na mestu gde su pokopani Marija, njeni roditelji Ana i Joakim, te njen muž Josif. U blizini se nalazi Getsemanska pećina odnosno mesto na kojem je Isus uhapšen nakon Judinog izdajstva. Severno odatle, na gori Skopusu, nalazi se sedište Jevrejskog univerziteta koji je osnovan 1925. godine. Veliki deo starih zgrada potiče iz tog vremena, dok je novi kampus izgrađen 1981. godine. Tokom "prelaznog perioda" između 1948. i 1967. godine, kada su goru Skopus držale jordanske snage, univerzitet je delovao u kampusu Givat Ram, zapadno od Jerusalisa.

Sarah Kochav

ISRAEL - SPLENDOUR OF THE HOLY LAND
Priložio *Vlada Salak*, Novi Sad

P PROMJENA PARADIGME

Pozvani da budemo sinovi i kćeri Najvišeg

Isus je Petru postavio veoma jednostavno pitanje: „*Da li me više voliš od ostalih?*“

Šta je to što dotiče Boga, našeg nebeskog Oca? O mnogo čemu ne moramo ni razmišljati, jer nam je već dato i odgovoreno kroz Njegovu Riječ. Druge stvari su odgovori na izazove koje donosi vrijeme i društvo u kojem živimo. Vrijedi se osvrnuti i pogledati šta Duh želi reći crkvi. Gdje se trenutno nalazimo na našem putu sa Isusom? Šta primjećujemo kod nas i naše braće i sestara, i šta primjećujemo po našim crkvama?

Evo nekoliko ideja za razmišljanje o crkvi koje služe kao poticaj da dođemo do ličnih odgovora, kao i Petar. Optuživanje i kritikovanje nisu dio Božijeg carstva. Trebamo početi ohrabrivati jedni druge.

1. Sreo sam ljude koji su živjeli u takvoj slobodi, i kao da su time govorili i poručivali: „Napokon sam promijenio religiju. Sad sam slobodniji i osjećam olakšanje. Redovno idem na službu, u kućnu grupu, molim se, čitam Bibliju, ali ipak, osjetio sam da nešto nedostaje.“

Koja je razlika između pripadnosti religiji, bilo to hrišćanstvo ili ne, i početka odnosa sa živim Bogom?

„*Ja vas više ne nazivam slugama... nego vas zovem prijatelji-ma.*“ (Jovan 15,15)

2. Nekolicina onih koje sam posmatrao se radovala da su napokon oslobođeni od svog grijeha koji su dugo nosili u tajnosti i kojeg su se napokon kroz oprostjenje i zamjensku smrt Isusa na krstu mogli riješiti. Sreli su Isusa u tom oslobođenju i onda su pokušavali biti bolji i živjeli su život sa što manje grijeha. Veoma su se trudili.

Međutim, nisu razumjeli, da ne postoji niti jedan čovjek bez grijeha i da stvar nije u pojedinom grijehu, nego u našem odnosu sa samim Bogom; da smo bez Isusa dio mraka i da ne živimo u svjetlu. Zbog toga nas je iz carstva tame doveo u carstvo svjetla svog ljubljenog Sina (Kološanima 1,13). On nas je prvi volio (1. Jovanova 4,10).

3. Potom postoje braća i sestre, koje iz sve snage pokušavaju biti poslušni i žele ispuniti sve šta znaju iz Božije Riječi i šta im

crkva kaže. Oni su često ugledni u crkvi, predani su vjernici i služe u crkvi. Međutim, ne pitaju se šta Bog želi učiniti i kako želi unaprijediti svoje carstvo. Ne pitaju se ni koji je njihov udio u tome.

Nije da ne čine ništa u crkvi, šta više, često su veoma zauzeti, ali ne poznaju Božiji poziv za njihov život. Nisu živo kamenje, nego su kao zaleđeni. Osjećaju djelovanje Svetog Duha, ali to nema nikakav uticaj na njihovo partnerstvo sa Bogom. Blagoslovljeni su, ali taj blagoslov samo u ograničenoj mjeri prelazi na život drugih ljudi.

4. Imamo i crkvu koja govori o lošem svijetu. Ne trebamo biti dio toga. Tako hrišćani bježe u crkvu i svake nedjelje se osjećaju sigurnima, jer u crkvi vlada Gospod. Ponekad se čak usude izaći na ulice, ako nisu odustali od toga. Čak je i misija opcija koju razmatraju, ali svijet je i dalje zabranjena zona. Stali su na brod koji se zove crkva i nadaju se Isusovom ponovnom dolasku. Crkva i mnogobrojni hrišćani su se povukli od "tako lošeg svijeta". Odustali su od njega i pritom su previdjeli da Bog voli taj svijet (Jovan 3,16) i da želi da bude spašen. Svako stvorenje žudi za oslobođenjem (Rim.

8,21). Bog nas ne želi izvaditi iz ovog svijeta (Jovan 17,15), nego treba da budemo so i svjetlo ovoga svijeta. Bog svoju crkvu želi poslati u svijet (Jovan 17,18) sa ljubavlju koja mijenja i obnavlja svijet.

Ovaj vijek je vrijeme potrage za identitetom. Ko sam ja? Pritom se ne radi o tome gdje ja živim? Koje zanimanje imam? Kakve su moje mogućnosti? Vrijeme se čini ubrzanim i stalno je potrebno donositi odluke, iako njihove rizike više ne možemo sagledati. Ko sam ja? Šta odlikuje moj život? Za šta sam potreban? Šta mi služi kao orijentacija i sigurnost? Kamo vodi putovanje? To je i pitanje za hrišćane. Da li u ovom brzom vremenu možemo imenovati svoju sredinu? Da li možemo reći šta nas odlikuje u poređenju sa svijetom koji je upao u veliki strah? Da li u vrijeme razočarenja i propasti, možemo živjeti nadu, vjeru i ljubav? Ne samo iza zidova crkve u sigurnome okruženju, nego i u drugim okolnostima i okruženjima? To odgovara našem pozivu da budemo sinovi i kćeri Najvišeg. Nasljednici kralja, koji žive od obećanja da čujemo Njegov glas.

Reinhold Harms, Sarajevo

AUTORITETI

„Stoga, iako imam punu slobodu u Hristu da ti zapovijedim šta treba da činiš, zbog ljubavi radi- je te molim, ja lično, Pavle st- rac, a sada i sužanj Isusa Hrista. Uzdajući se u tvoju poslušnost, napisah ti, znajući da ćeš učiniti više nego što kažem.“

Filemonu 8,9,21

Kada se govori o autoritetu, može puno toga da kaže, ali ono što je suština jeste da je to vlast i uticaj. Svakodnevno se u životu susrećemo sa nekom vrstom autoriteta. Postoje autoriteti svuda oko nas: u porodici, crkvi, državi, na poslu, u školi...

Dakle, autoriteti se nalaze i u crkvi. Bog ih je postavio, ali bez obzira na tu činjenicu, ljudi ih često odbacuju. Čak se pritom nekada pozivaju na Boga, Božiju Riječ i Njegovou volju!? U ljudskoj prirodi se zbog grijeha nalazi buntovništvo i nepriznavanje autoriteta. Pobuna i anarhija je prisutna u čovječanstvu od Adama i Eve, i njihove pobune protiv Boga i Njegovog autoriteta. Autoritet je jedna vrsta kišobrana, zaštite ili krova. Svaka od navedenih stvari ilustruje funkciju koju autoriteti

imaju. Sve pomenute stvari štite one koji se nalaze ispod i umjesto njih primaju udarce, kišu, snijeg, grad, hladnoću i sve drugo što može da pada. Sprečavaju da oni koji su ispod budu pogođeni.

Autoritet nas ne zadržava, niti spriječava da odemo nekim sovjim putem, već nas štiti, ali samo dotle dok se nalazimo ispod njega. Kada nismo ispod kišobrana, on ne može da nas sačuva od kiše.

Ženi je kišobran njen muž, djeci su to njihovi roditelji, vozačima su to propisi o saobraćaju. Dok ih se pridržavaju, oni su sigurni od sankcija saobraćajne policije.

Autoritet treba da se sluša i poštuje. Mi ne gledamo u plafon i ne razmišljamo o njemu, već jednostavno funkcionišemo ispod njega naviknuti da je tu, a često i ne obraćamo pažnju na njega.

Poslušnost autoritetu i poštovanje istog je samo jedan aspekt onoga što treba da osjećamo. Da li volimo svoje autoritete? Bog traži poslušnost ali ne iz obaveze i moranja. Bog želi da to bude iz ljubavi. Poslušnost je povezana sa ljubavlju. Da li smo poslušni,

jer tako mora, samo zato što ćemo tako izbjeći neke probleme? Ili smo poslušni zato jer volimo onoga/one kojima smo poslušni? Prava poslušnost dolazi iz ljubavi.

Branko Erceg, Banjaluka

MOLITVA

“Kad iznemogne u meni duh moj. Ti znaš stazu moju. Na putu, kojim hodim, sakriše mi zamku.” (Psalam 142:3)

Bože, k Tebi se obraćam na početku ovog novog dana. Pomozi mi da molim i da svoje misli potpuno okrenem prema Tebi. Sam to ne mogu. U meni je tama, ali u Tebi je svetlo; sam sam, ali Ti me ne napuštaš. Nepostojan sam, ali u Tebe je strpljenje; ne razumem Tvoje puteve, ali znam da Ti imaš put za mene.

Oče nebeski, zahvaljujem Ti za noćni odmor. Hvala za novi dan. Hvala za svu dobrotu i vernost koju si pokazao u mom dosadašnjem životu. Davao si mi toliko toga dobrog, ali sada mi daj da uzmem iz Tvoje ruke i ono što je teže nositi. Nećeš staviti više na mene nego što mogu podneti. Ti činiš da tvojoj deci sve stvari izađu na dobro.

Gospode Isuse, bio si siromašan, zatočen, bijen i ostavljen sam kao i ja. Ti znaš i poznaješ sav čovekov jad, ostaješ uvek kraj mene, i onda kada me ljudi napuste. Ne zaboravljaš na mene, uvek me pratiš pogledom. Želiš da Te poznajem i prizivam. Gospode, čujem Tvoj zov, dolazim, pomoz mi. Amin.

Dietrich Bonhoeffer, †1945.

EMANUIL, BOG SA NAMA

Nadenuće mu ime Emanuil, što prevedeno znači: SA NAMA BOG.
(Matej 1:23)

Delo otkupljenja je počelo Isusovim dolaskom na ovaj svet u Vitlejemu. Taj događaj na izvanredan način ilustruje tih i prividno mali značaj Božijih početaka. Samo je nekoliko poniznih pastira bilo pozvano da prisustvuje dolasku jedinstvene prinove, kada je večni Božiji Sin postao i Sin čovečiji. Sam Isus je prihvatio taj naziv - Sin čovečiji - i sa radošću ga je koristio govoreći o sebi. Iako je pravi Bog, tada je postao i pravi čovek.

Za vreme Isusovog boravka na zemlji ljudi nikada nisu u potpunosti razumeli ime Emanuil i verovatno ga ni Njegovi najbliži nisu upotrebljavali. Dakako, od Golgote i Pedesetnice, vernici su na to ime polagali pravo kao na najdragocenije od svih Njegovih imena. Isus je imenu Emanuil dao poseban značaj kada je uveravao svoje apostole rečima: "Evo ja sam s vama u sve dane." Pošto je dodao i reči: "do svršetka sveta", to i mi možemo na Njega da položimo pravo kao na našeg uvek prisutnog Emanuila.

Watchman Nee

POSLANICE APOSTOLA PAVLA

U svom neumornom, besprimernom, zadivljujućem apostolskom i misionarskom radu, apostol Pavle, delao je ne samo živom rečju nego i perom, pišući novoosnovanim crkvama, rešavajući njihove probleme i dajući odgovore na pitanja koja su mu postavljena. Od tih njegovih pisama (poslanica), u novozaветnom kanonu je sačuvano četrnaest, iako ih je on napisao više. Pavlove biografske podatke imamo u Delima apostolskim 13—28; Gal. 1,13—2,14; 1. Kor. 15,8—9; 2. Kor. 11, 22—12, 10; Rim. 11, 1; Filip. 3, 4—6; 2. Tim. 1,5; 3,10—11.

Po formi poslanice apostola Pavla imaju sve odlike antičkog pisma: uvod u kom je označeno ime pošiljaoca i primalaca, sadržinu u kojoj je izložena tema poslanice, i epilog sa raznim pozdravima, proslavljanjem Boga i specifično hrišćanskim blagoslovom.

U samom sadržaju poslanice razlikuje se obično dogmatski ili didaktički deo u kome su izložene verske istine, i moralni deo u kome su praktična uputstva

za hrišćanski život. Jezik u njima nije narodni, koji se sreće u papirusima i natpisima, već onaj kojim su pisali pisci antičkog dijalekta i filozofije helenističke epohe. Stil apostola Pavla nije uvek čist, uglađen i elegantan kao kod pisaca antičkog dijalekta, mada ima odeljaka koji ga prikazuju kao majstora jezika i odličnog stilistu (na primer 1. Kor. 2, 6—16; 13,1—13; Rim.8,35—39; Kol. 1,9—28; Filip. 2,6—11). To je odraz njegovog živahnog, dubokomisaonog, vatrenog, veoma okretnog i prilagodljivog duha sposobnog za široki dijapazon osećanja — od najtananijih do najžešćih.

KADA ĆE ISUS PONOVO DOĆI?

Dan i čas Isusovog drugog dolaska niko ne zna, on je sakriven i u potpunosti je u Božijoj nadležnosti. Isus o času svog drugog dolaska kaže: *“A o onom danu ili času niko ne zna, ni anđeli na nebu ni Sin, nego samo Otac”* (Marko 13:32).

Na drugom mestu opet o njemu govori kao o jednom neočekivanom i iznenadnom događaju: *“Zato i vi budite spremni, jer će Sin čovečiji doći u čas kada ne mislite”* (Matej 24:44).

Svako proračunavanje ili špekulisanje sa datumom ili časom Isusovog dolaska jeste apsurdno i protivno je Božijoj Reči. Taj dan i čas je jednostavno sakriven od nas.

ZNACI VREMENA

Iako se ne može znati tačan datum ponovnog Hristovog dolaska, on se može naslutiti.

Isus je rekao da pazimo na sledeće znakove i pokazatelje poslednjih dana pred Njegov drugi dolazak: ratovi, genocidi, revolucije, bune, progonstva,

lažne verske vođe, velike prirodne katastrofe i velika nemoralnost društva. Sve ovo su redovne vesti o današnjem svetu koje pune stupce dnevnih novina, i bez sumnje toga je sve više i više. *“Dolaze sve teža vremena”*, obično kažu današnji ljudi.

Apostol Pavle je, u svom pismu Timoteju (67. godine), to predvideo i ovako opisao: *“A ovo znaj, da će u poslednje dane nastati teška vremena. Ljudi će, naime, biti samoživi, srebroljubivi, hvalisavi, oholi, hulnici, nepokorni roditeljima, neblagodarni, bezbožni, bez ljubavi, nepomirljivi, opadači, neuzdržljivi, surovi, bez ljubavi prema dobru, izdajnici, naprasiti, naduveni, koji više vole slasti nego Boga, koji imaju obličje pobožnosti, ali su se odrekli njene sile...”* (2. Tim. 3:1-5)

Kulminacija zlih vremena će biti pred sam Isusov dolazak. Dobra vest za ovaj naš svet, koji ide u sve veći kaos, jeste da na kraju zlo ipak neće nadvladati.

DA ISUS DOĐE DANAS

Da li bi se presvukao prije nego što Ga pustiš unutra?

Da li bi sakrio neke magazine i postavio Bibliju na njihovo mjesto?

Da li bi sklonio svoju svjetovnu muziku a izvadio crkvenu pjesmaricu?

Da li bi Mu otvorio da odmah uđe ili bi odugovlačio?

Kada bi Spasitelj bio s tobom dan ili dva, da li bi nastavio da radiš stvari koje redovno radiš?

Da li bi nastavio da govoriš ono što uvijek govoriš?

Da li bi se tvoj život nastavio kao što inače živiš svakog drugog dana?

Da li bi poveo Isusa sa sobom svugdje gdje ideš, ili bi možda promijenio svoje planove tog dana?

Da li bi ti bilo drago da Ga upoznaš sa svojim prijateljima, ili bi se ponadao da oni neće navraćati dok Isus ne završi posjetu?

Da li bi ti bilo drago da On ostane s tobom za stalno, ili bi odahnuo kada konačno ode?

Možda bi bilo zanimljivo znati šta bi ti stvarno radio, da Isus dođe i provede neko vrijeme s tobom.

SUTRAŠNJI DAN

Jesam optimista, ali me je skupno koštalo kada sam preoptimistično išao brže od života. Optimizam je jedno, a sanjarenje, lakovjernost i iracionalnost je nešto sasvim drugo. Fulao sam kada sam god sam očekujući nekakvu dobit, preduzimao neke akcije.

Sjećam se što mi je ispričao kolega šta je njegov poznanik, gradjevinski preduzimač uradio, i totalno uništio sebe u finansijskom smislu. Upropastio je sebe ali i sve one koji su uložili u njegov projekat. On je otišao u banku i uspio da dobije kredit od oko pola miliona evra. Onda je izračunao da će kada izgradi zgradu i proda sve stanove zaraditi oko sto i pedeset hiljada evra. Zatim je kupio džip i druge stvari i tako potrošio 150 hiljada - svoju zamišljenu buduću zaradu. Nakon toga nije uspio da sa preostalih 350 hiljada evra završi započetu zgradu i bankrotirao je.

U Bibliji piše: ***"Ne hvali se sutrašnjim danom, jer ne znaš šta (sutrašnji) dan donosi"*** (Priče Solomonove 27:1). Koliko se stidim kad se sjetim,

koliko sam se hvalio nekim svojim budućim uspjesima, rezultatima, funkcijama koje su mi bile obećane, a nikad se nisu obistinile. Koliko lošega bih izbjegao da nisam govorio o tim budućim dobrima koje sam očekivao. Strašno!

Koliko sam samo troškova napravio, sekiracije i dugova, jer sam trgovao na račun *"zarađenog"*, a te pare nikad nisam dobio ili bi ih dobio ali suviše kasno. Manje bih puta prekršio svoje obećanje, da ga nisam bazirao na *"sutrašnjem danu"* koji nije ni svanuo.

Mnogo toga što sam radio nema nikakve veze za vjerom, a pravdao sam se time. Rukovodio sam se time da je vjera kada primaš nešto što još nisi dobio.

To jeste tačno na jedan način, ali ne možeš trgovati vjerom. Ako vjeruješ, vjeruj za sebe, ali ne dozvoli da drugi trpi zbog toga. Jer taj neko drugi koji će možda da trpi zbog tvoje "vjere", možda nije sprema da vjeruje na isti način kao i ti.

Sramota me je kad se sjetim koliko sam griješio u svome životu. Kakve sam ideje imao i

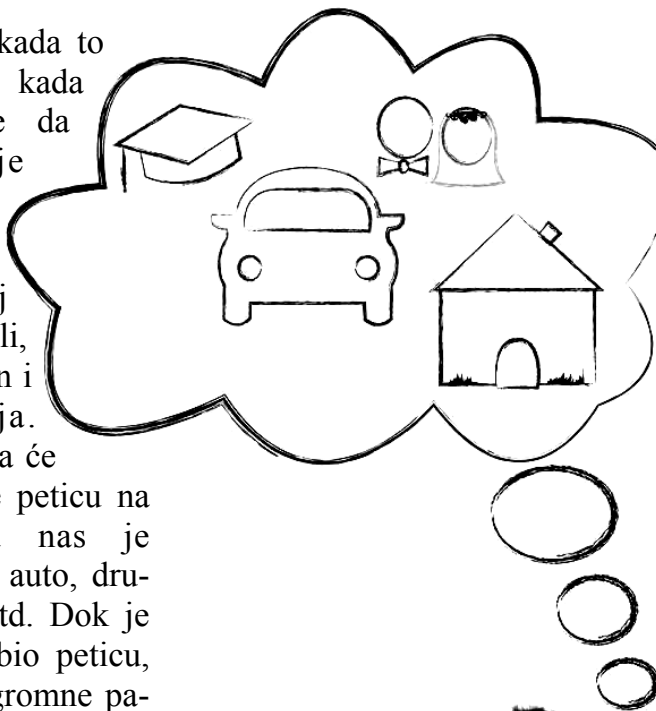
šta sam sve sanjario, a nikad se nije ostvarilo.

Nije toliki problem kada to držimo za sebe, već kada pokušavamo i druge da uvučemo u svoje sanjarije.

Moj pokojni stric Veljko, kojeg smo moj brat i ja mnogo voljeli, bio je veoma siromašan i narušenog zdravlja. Često nam je pričao šta će nam kupiti kad dobije peticu na lotou. Jednome od nas je obećavao da će kupiti auto, drugome motor, biciklo itd. Dok je bio momak, on je dobio peticu, koja mu je donijela ogromne pare, ali su trajale manje od dva dana. Moj otac i druga braća su kasno došli. Već je čitav hotel slavio njegov dobitak. Uspio je da kupi samo jedno odjelo i kravatu. Bio je gospodin jedno veče.

Ne znam da li su snovi i priče moga strica bili žal za propuštenim prilikama, ili bjekstvo od ružne svakodnevice, ali on je pričajući svoje snove htio da nam na svoj način kaže da nas voli, i da bi nam dao sve, da ima, ali nije imao. Taj sutrašnji dan za njega nažalost nikad nije svanuo!

Lav Lajović, Podgorica

BOŽIJI LEK

Moj sine, obrati pažnju na moje reči; prigni svoje uho onome što govorim. Neka se ne udalje od očiju tvojih; čuvaj ih u dubini srca svoga, jer su one život onima koji ih nađu, i zdravlje celome telu njihovome.

(Priče Solomonove 4:20-22)

Bog želi da nas izleči ukoliko smo bolesni. On takođe želi i da sačuva naše zdravlje. Za naše isceljenje i za naše zdravlje, On je pripremio lek – Božiji lek.

Šta je to Bog pripremio? Koja su naša prava? Šta je to što nam pripada kad su u pitanju telesno isceljenje i zdravlje? Kako možemo tačno ustanoviti šta nam je to obezbeđeno?

Postoji samo jedan način. Pomoću neprestanog, pažljivog, posvećenog, smernog, molitvenog proučavanja reči Božije.

Ja sam rođen bolestan. Nikada nisam imao normalno detinjstvo.

Nikada nisam trčao i igrao se kao ostala deca. Nikada nisam imao dobro prospavanu noć. Nikada nisam imao dobar dan sve do svoje 17 godine. Kao malo dete, a kasnije kao tinejdžer, ja sam otvorenih usta i iskolačenih očiju sedeo i posmatrao oko sebe drugu decu zbog onoga što mogla da urade. Najveća i goruća želja moga srca je bila da budem zdrav.

Kada sam imao 15 godina, postao sam potpuno vezan za postelju. Na bolesničkoj postelji na kojoj sam ležao 16 meseci shvatio sam da ako igde postoji pomoć za mene, to mora biti u Bibliji. To je morala biti pomoć od Boga. Nije mogla doći sa neke druge strane. Medicina je okrenula svoje lice u stranu i digla ruke od mene. Rekli su mi da ništa ne mogu da učine. Morao sam da dođem do ruba groba pre nego što sam uradio ono što i vama preporučujem da uradite –

da pridete Božijoj Reči u neprestanom, pažljivom, predanom, smernom, molitvenom proučavanju i otkrijete šta Božija Reč ima da kaže po ovom pitanju.

Gotovo da sam predugo čekao. Da sam kojim slučajem dobio neku brzu akutnu bolest već bih otišao u večnost. Kako sam dugo bio bolestan i vezan za krevet, imao sam vremena za proučavanje. Nisam preko noći otkrio šta je to što je Bog imao da mi kaže po ovom pitanju.

Da li znate zašto? Ponekad moramo da zaboravimo naučeno da bismo mogli da naučimo prave stvari. Naši umovi su pomračeni i ispunjeni mnogim stvarima koje i nisu onakve kako se čine. Svaki put kada bih dobio dobro obećanje iz Božije Reči, đavo bi bio tu da mi kaže: *“To se odnosi samo na Jevreje”*, ili: *“To ne važi za današnje ljude.”*

Nisam znao da li je to tako ili nije tako. Trebalo mi je mnogo vremena da u Svetom Pismu pronađem stihove koji bi me lično uverili da mi to zaista pripada. Kao što kaže tekst sa početka: *“Moj Sine, obrati pažnju na moje reči...”* Božija Reč ne pripada samo Jevrejima. Hvala Bogu ona pripada svim Božijim ljudima.

UPUTSTVO ZA UPOTREBU

Pretpostavimo da odete kod doktora i dobijete recept na kome piše: Uzimati dve kapsule, tri puta dnevno, pre jela. Ako želite da terapija bude uspešna za vas, onda bi trebalo da se držite priloženog uputstva.

Da li Bog daje uputstva za uzimanje Njegove terapije? On će vam prepisati Njegovu Reč za vaše zdravlje. Zato On kaže: *“Moje reči su život onima koji ih pronađu, i moje reči su zdravlje ili lek, za celo njihovo telo”* (Priče 4:20-22).

Ali lek, čak i običan lek, neće vam koristiti ukoliko ga ne uzimate. Možete otići kod doktora, i on može da vam prepíše lek. Ako ga vi onda stavite u džep ili na policu pored kreveta, vaše stanje bi i dalje moglo da se pogoršava. Mogli biste da pozovete doktora i kažete: *“Ne razumem. Dobio sam recept. Platilo sam lek. Ali i dalje mi je loše. Čak i gore.”*

Doktor bi mogao da vas zapita: *“Da li ga uzimate prema uputstvu?”*

“Pa, ne. Ali tu mi je blizu na polici pored kreveta.”

Neće delovati zato što je u bočici. Morate da ga unesete u sebe! Ni Božiji lek neće vredeti samo

zato što stoji na stočiću pored kreveta. Božija Reč neće delovati samo zato što imate Bibliju pored kreveta. Čak neće delovati ni ako je samo pročitate. Neće delovati čak ni ako naučite nekoliko stihova. Neće delovati samo zato što kažete: *“Ja verujem ono što Biblija kaže.”* Neće delovati samo zato što ste rekli: *“Verujem u izgovorenu reč inspirisanu iz Reči Božije.”*

Delovaće ako je unesete u sebe, u svoje srce. Način na koji to činite nije samo čitanje nakon koga zaboravite šta ste pročitali, već kroz meditiranje nad Biblijom; kroz razmišljanje o njoj. Hraniti se njom sve dok ne postane sastavni deo unutrašnjeg čoveka.

Božiji lek je Njegova Reč, a ovde su uputstva za njeno uzimanje.

1. Moj Sine, obrati pažnju na moje reči...

Šta je pisac mislio kada je rekao *“obradi pažnju”* na moje reči? Ukolio bih video prijatelja u gradu dok on žuri ulicom, ja bih ga pozvao: *“Čekaj malo! Želim da razgovaramo.”*

“O, ne, brate Hagin,” mogao bi on da kaže, *“ne mogu sada da*

pričam. Imam sastanak tu u ulici i već kasnim deset minuta. Moram da završim ovaj posao”

Moj prijatelj nije hteo da me izbegne. Nije ljut na mene, već me i dalje voli. On želi da razgovara sa mnom i želi da se družimo, ali ima nešto što mu je u tom trenutku preče, čemu mora da posveti potpunu pažnju.

Lilian B. Yeoman je doktor medicine koja je primila božansko isceljenje, a potom posvetila svoj život služenju i poučavanju o ovoj temi. Obično bi u vreme njenih sastanaka probuđenja držala predavanja koja je nazivala *“časovi o isceljenju”*. U jednoj od svojih knjiga koja se bavi tom temom je zapisala: *“Ponekad gotovo da se naljutim, jer kada proučavamo Reč Božiju po tako važnom pitanju kao što je naše telesno isceljenje, mnogi ljudi ni najmanje ne obraćaju pažnju na to. Oni listaju stranice pesmarica, lebde u prostoru, gledaju kroz prozor, žvaću žvakaće gume, a zatim ti isti ljudi žele da molim za njih molitvu vere, bez želje da išta urade sami.”*

Bog želi da Njegova deca rastu duhovno i On je pripremio načine pomoću kojih možemo da rastemo. Duh Sveti je kroz Petra rekao: *“Kao nanovo rođene bebe, tražite duhovnoga i čistoga mleka*

da u njemu uzrastete za spasenje” (1. Petrova 2:2)

Verujem da Bog želi da svako od Njegove dece raste duhovno, da razvija molitveni život, sve dok ne bude čvrsto stajalo na svojim sopstvenim nogama. Sve dok ne prestanu da budu duhovne bebe koje zavise od nečijih tuđih molitvi za njih same, i žele da neko drugi veruje za njih, i da neko drugi zadobije njihovo iscelenje.

Trebalo bi da se zabrinem ukoliko ne znam više o molitvi i nemam više vere, nego što sam imao pre trideset godina. Naše znanje o molitvi i naša vera treba da rastu. U ovim danima u kojima živimo, postao bih uplašen, ne znajući šta mi se može desiti.

Ali, hvala Bogu, mi možemo hodati zajedno sa Bogom. Mi možemo hodati u Njegovoj Reči.

Božija Reč može biti realnija danas nego što je to bila prošle godine. Možemo da učimo kako da se molimo sve dok naše molitve ne budu delotvornije ove godine nego što su to bile prošle godine. Naša vera može biti veća ove godine, nego što je to bila prošle. I Bog može biti više stvaran u našim životima danas, nego što je to bio prošle godine. I biće tako ako činimo ono što nam On govori. Moj sine, obrati pažnju na moje Reči.

Isus je rekao: “Čovek neće živeti samo od hleba već od svake reči koja izlazi iz Božjih usta” (Matej 4:4).

Bog je rekao: *“Obrati pažnju na moje Reči.”* To znači: *“Stavi moje Reči na prvo mesto. Daj mojoj Reči nepodeljenu pažnju. Druge stvari napolje a moja Reč unutra.”*

2. Prigni svoje uho onome što govorim...

Bog nam svima govori: *“Otvori svoje uši za moje reči.”* Otvori svoje uši da čuješ Reč Božiju.

Čemu treba da prignemo svoje uvo? Ka Božijim rečima. Otvori svoje uši za ono što Bog ima da kaže.

Neko će možda da kaže: *“Ali ja je baš i ne razumem sve.”*

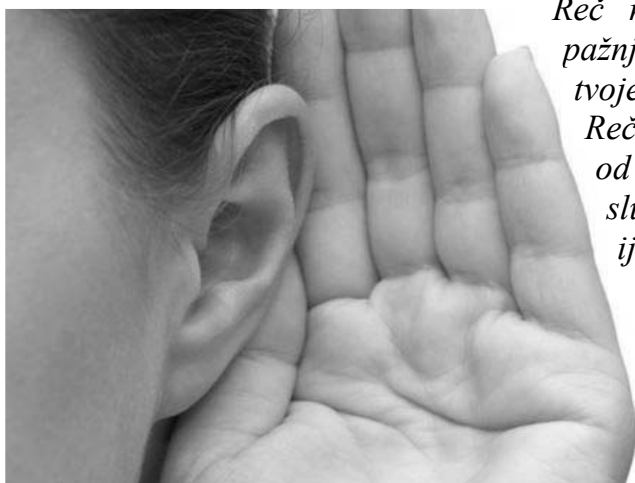
Bog ne traži od nas da u potpunosti razumemo Njegovu Reč. Sve što traži od nas je da verujemo u nju. Ni ja ne razumem kako se mnoge stvari dešavaju,

ali hvala Bogu da se dešavaju. One funkcionišu zato što mi verujemo.

Sa prirodne tačke gledišta, vi ne možete objasniti kako se dešava novo rođenje u vašem životu. Pa ipak, zbog vere u Gospoda Isusa Hrista, zbog toga što ste Ga primili za svog Spasitelja i zato što ispovedate Njega za svoga Gospoda, vi ste nanovo rođeni. Ne možemo objasniti ni to kako Duh Sveti svedoči našem duhu da smo deca Božija, ali hvala Bogu da to prepoznamo i osećamo. Ne možemo objasniti na koji način se osoba ispunjava Duhom Svetim i govori drugim jezicima. Ali hvala Bogu da je tako.

Zapravo ni ja vam ne mogu reći kako božansko iscelenje funkcioniše, ali znam šta ga pokreće. To je vera! Vera čini da se ono zaista dešava. To je i razlog zbog koga je Bog rekao: *“Stavi svoju Reč na prvo mesto. Obrati pažnju na moje Reči. Prigni tvoje uno da čuješ svoju Reč”,* jer: *“...vera dolazio od slušanja, i slušanja, i to slušanja Reči Božije”* (Rim. 10:17)!

Kada Reč dobije slobodan prolaz do vašeg srca i do vašeg duha, ona će tu doći automatski. Nećete morati

da tražite. Neće biti napora s vaše strane. Vera će sama doći u vaš duh dok se budete hranili i prihvatili Božiju Reč.

Vera je ključ. To je tajna. Isto je važilo i za isceljenja koja je Isus činio dok je bio na zemlji.

On je rekao stotniku: *“Idi svojim putem, i neka ti bude po veri tvojoj. I u isti čas mu sluga ozdravi”* (Matej 8:13).

Kada se žena sa tečenjem krvi dotakla Isusovih haljina, On joj je rekao: *“Kćeri, tvoja vera te je spasla, idi s mirom i budi izlečena od bolesti svoje”* (Marko 5:34).

Jair je došao radi svoje ćerkice koja je ležala kod kuće na samrti. On se pojavio pred Isusom i rekao: *“Kći je moja na samrti, dođi i položi na nju ruke da se spase i da oživi”* (Marko 5:23). Dok je Isus išao ka Jairovoj kući, žena sa tečenjem krvi mu je prišla i dotakla je Njegov ogrtač i odmah je bila isceljena. Isusa je dakle zastao i usporio na putu ka Jairovoj kući. Neki od Jairovih ukućana su mu izašli u susret i rekli: *“Ne uznemiravaj više učitelja, tvoja ćerkica je umrla.”*

Šta može biti beznadežnije od toga? Sve je bilo gotovo, ali Isus se okrenuo Jairu i rekao mu: *“Ne boj se, samo veruj”* (Mar. 5:36).

Ne plaši se – samo veruj!

Isus je prokročio put ka kući i ta malena devojčica je ustala izlečena. Dva slepca su ga sledila od Jairove kuće. Plakali su i govorili: *“Smiluj se na nas, sine Davidov.”* Isus ih je upitao: *“Verujete li da sam u stanju da to učinim?”* (Matej 9:28). Oni su odgovorili: *“Da, Gospode!”* Isus je tada dotakao njihove oči i kazao: *“Neka vam bude po vašoj veri”* (Matej 9:29). Njihove oči su se otvorile.

Vera čini da božansko isceljenje funkcioniše. Bog nam je precizno rekao kako vera dolazi. U Rimljanima 10:17 piše odakle vera dolazi. Odakle dolazi? Kako dolazi? *“Vera dolazi od slušanja.”* Ne dolazi od gledanja. Ne dolazi od osećanja. Dolazi od slušanja. Slušanja čega? Dolazi od slušanja Reči Božije.

Zato ne treba da nas čudi što je Bog rekao: *“Prigni tvoje uho mojim rečima.”* To je način na koji vera dolazi.

Tako dolazi i vera za isceljenja. Ponovićemo 22. stih iz 4. glave Priča Solomonovih: *“Jer su one (moje reči) život onima koji ih pronadu, i zdravlje (ili lek) za celo njihovo telo.”*

Nikada nisam mogao da shvatim zašto hrišćani, naročito Du-

hom ispunjeni hrišćani, kada se razbole - a to im se dešava - ne odvoje vreme da otkriju šta Bog ima da im kaže o tome. Ne slušaju ono što im Bog govori. Umesto da otvore uši i da čuju šta Bog ima da im kaže, oni će slušati ono što svi ostali imaju da im kažu.

Ljudi mogu biti ispravni u svojim srcima a u zabludi u svojim glavama. Ovim ne mislim ništa loše, ali odavno sam naučio da ukoliko vam ljudi ne donose Reči Božije kao temu razgovora, ne treba da slušate ono što govore, čak iako su u pitanju propovednici. Dobar čovek vam ponekad kaže prirodan (logičan) savet koji bi mogao da izazove duhovni promašaj.

Bog je rekao: *“Prigni svoje uho ka mojim rečima.”* Ako želite da slušate Boga, moraćete da zatvorite uši za neke druge stvari.

Moramo da slušamo šta nam Bog govori u svojoj Reči da bismo mogli da uživamo blagoslove koje daje Njegova Reč. Prigni svoje uho. Slušaj šta Bog govori.

Da li On ima nešto da nam kaže o bolesti? Svakako, ima mnogo toga da nam kaže. U Božijoj Reči je napisano puno toga o bolesti.

“On uze naše slabosti i ponese

bolesti” (Matej 8:17).

“Koji grehe naše sam iznese na telu svome na drvo da bismo mi umrli gresima za pravdu živeli i čijim se ranama vi isceliste” (1. Pet. 2:24).

“Znate kako Bog pomaza Duhom Svetim i silom Isusa iz Nazareta koji prođe čineći dobro i iscelujući sve one koji behu pod vlašću đavola jer Bog bejaše s Njim” (Dela 10:38).

Bolest je u Bibliji nazvana sotonskim ugnjetavanjem.

3. Neka se (moje reči) ne udalje od očiju tvojih...

Ovde nas Biblija uči da podjednako pažljivo gledamo kao što slušamo. Šta treba da slušamo? Njegovu Reč. U šta treba da gledamo? U Njegovu Reč.

Na ovome moramo da radimo kada je u pitanju iscelenje jer Bog nam govori o životu, zdravlju, i leku. Zgrabi reči isceljenja. Zgrabi reči zdravlja. Uzmi Božiju Reč i gledaj u nju. Neka se ne odvoja od očiju tvojih. Ne gledaj ni u šta drugo. Gledaj samo u tu Reč.

U Božijoj Reči piše: *“Njegovim ranama smo isceljeni.”* Ovo je prošlo vreme. Ti si već isceljen.

Ako se ova Reč ne odvaja od očiju tvojih, videćeš sebe zdravog i videćeš da imaš ono što ti je Bog rekao da ti već pripada.

Ako vidiš sebe kao bolesnika; ako ne vidiš da si izlečen; ako vidiš da se tvoje stanje pogoršava; tada je ova Reč odvojena od tvojih očiju. Ti gledaš u nešto drugo. Ti sebe vidiš u skladu sa nekim drugim standardom a ne u skladu sa Božijom Rečju.

Niko mi o ovome nije govorio. Niko me nije poučavao na ovu temu; ali neverovatno je kako će te Duh Sveti, kao tvoj učitelj, voditi u skladu sa Reči. On je autor Reči. Ja to nisam shvatao sve dok me kasnije Duh Sveti nije počeo voditi kroz život. Nisam bio svestan toga. Sećam se

prelomne tačke u mom životu kada sam primio isceljenje za svoje telo. Dugo pre toga sam bio vezan za bolesničku postelju. Dogodilo se to u martu, nakon 12 meseci čekanja.

Prethodnih 11 meseci ja sam sebe video mrtvog. Prošao sam kroz to hiljadu puta. Verovatno i više. Kada ste vezani za postelju 24 časa dnevno i ništa ne možete da radite osim da živite sa svojim fizičkim problemima i nevoljama, imate mnogo vremena za razmišljanje. Video sam kako se moje stanje pogoršavalo. Video sam sebe kako umirem. Noću kada bi se svetla pogasila, i dok su svi spavali, ostao bih sam sa svojim mislima. Mnogo puta, u tim dugim noćima, viđao sam sebe mrtvog.

Video sam svoje telo. Video sam kako pogrebnik dolazi i nosi ga do mrtvačnice. Video sam kako moje telo pripremaju za pogreb. Video sam kako ga polažu u sanduk. Video sam kako ga vraćaju kući da bi ga potom postavili u dnevnu sobu. Video sam porodicu na okupu. Čuo sam njihov plač i video njihove suze. Video sam ih kako odlaze u crkvu. Video sam ih kako polažu sanduk u crkvi i propovednika koji je stajao za propovedaonicom. Čuo sam njegovu propoved. Čuo sam pesme. Video sam ih kako prolaze pored sanduka po poslednji put i kako gledaju u sanduk. Ja sam sve to posmatrao. Video sam sebe u mrtvačkom sanduku. Video sam svoje lice, hladno i belo. Video sam sebe mrtvog. Video sam ih kako podižu sanduk. Video sam pogrebničke kako ga stavljaju u kola. Video sam ih kako dolaze starim auto putem broj 75, i skreću na staro groblje. Mogao sam videti tek iskopanu raku. Video sam ih kako prilaze ka porodičnoj grobnici. Video sam ih kako zatrpavaju kovčeg, kako stavljaju cveće na njega, i daju mi poslednji pozdrav. Video sam prijatelje kako odlaze, porodicu koja odlazi, ulaze u automobile i odlaze kućama. Video sam kako kovčeg zatvaraju poklopcem i čuo sam

grumenje zemlje kako pada na poklopac. Video sam ih kako grob ispunjavaju zemljom. Kako ga zasipaju, polažu cveće na njega. Video sam kako se to cveće suši i vene. Video sam taj grob na starom groblju. Video sam sebe mrtvog. Video sam lišće kako se suši i vene. Sve dok drveće nije ogolelo. Video sam i kišu i hladnoću, čak i sneg dolazeće zime. Video sam buđenje proleća i ptice kako pevaju. Video sam letnje sunce koje obasjava taj grob. No u meni se dogodilo nešto, nakon što sam pročitao ranije pomenuti deo Pisma: *“Neka se moje reči ne odvoje od tvojih očiju.”*

Na neki način sam znao da je to istina. Nisam razumeo jer nikada nisam čuo propoved o tome. Bio sam tek dečak od 16 godina, ali znao sam da je to bila Reč Božija. Znao sam da je On rekao: *“Moje Reči su lek.”* Znao sam da je On rekao: *“Moja Reč je zdravlje celom tvom telu.”* To znači od glave do pete!

Poznavao sam pet doktora koji su mi rekli da ništa ne mogu da učine za mene i da ću umreti. Međutim, ja sam počeo da vidim sebe zdravoga! Kada bi mi se dogodio jedan od mnogih srčanih udara i kada su svi rezultati pokazivali pogoršanje, smejaao sam

se. Jednostavno bih se smejao. Video sam sebe zdravoga!

Zapitao sam se: “Šta bi se dogodilo kada bih ustao iz postelje?”

Odgovorio sam sebi: “Propovedao bih.”

Tada sam rekao: “Dajte mi olovku i papir”, i počeo sam da radim na nekim propovedima. Propovedao sam samo jednu od njih, jer nisu bile dobre za propovedanje. Bez obzira na to, ja sam na kraju imao punu kutiju različitih propovedi.

Da li razumete ovo o čemu govorim? Ne dopustite da se Njegove Reči odvajaju od vaših očiju. Zašto? One su život!

4. Čuvaj ih u dubini srca svoga.

To znači u srži vašega bića, u vašem duhu, u vašem unutrašnjem čoveku. David je napisao: “Tvoju Reč u srce svoje sakrih,

da Tebi ne grešim” (Psalam 119:11).

Hvala Bogu, Njegova Reč donosi rezultate u našim životima. Kakvi su rezultati svega što sam pomenuo? Šta su rezultati sleđenja ovih uputstava?

Glavni rezultat je sledeći: “Jer su one život onima koji ih nađu (moje reči), i zdravlje celom njihovom telu.”

Ja u to verujem. Kao baptistički dečak na bolesničkom krevetu, napisao sam crvenom olovkom na koricama svoje Biblije: “Moj moto je: Biblija tako kaže. Ja verujem u to, a to se i ostvaruje.”

Za mene, kada čitam Bibliju, ona je Božija Reč. Ja joj verujem, a ona čini svoje. I tu je kraj. Nema svrhe raspravljati dalje o tome. Zato što Biblija tako kaže, Božije Reči su moje zdravlje. One su lek. Za celo telo.

Kenneth E. Hagin

NEOBIČNA PRIČA O BOŽIĆU

Vrijeme je godine kada mnogi ljudi u svijetu sa nestrpljenjem iščekuju dolazak najvećeg praznika – Božića! Šoping ludilo je već odavno počelo, kupuju se pokloni za porodicu i prijatelje, stanovi i kuće se dekorišu, kite se božićna drvca. Većina crkava sprema posebne programe i dramske predstave u čast rođenja našeg Spasitelja. Ta praznična ikonografija je već dobro poznata, izrađuju se štalice, lutke životinja i neizbježna zvijezda. Dijele se uloge: Marija, Josif, anđeli, pastiri, kraljevi... No,

pitam se da li to što mislimo da čitamo u Pismu, to „hrišćansko kolektivno sjećanje“ vezano za ovaj praznik, da li je zaista potpun utemeljeno u Bibliji?

Kao prvo, Božić se slavi u zimu a po svemu sudeći mnogo vjerovatnije vrijeme bi bilo nekada u proljeće ili čak ljeto. Pominjemo „štalicu“ (uvijek u deminutivu, jer kako prihvatiti da se Gospodin rodio u običnoj štali) iako ni to vjerovatno nije istina. Naše priče pominju i kraljevi koji pohode Novorođenče. Šta više, dali smo im i imena, odredili boju kože i rekli da ih je bilo trojica,

iako ništa od ovog nema u Pismu. Na sve smo dodali i deda Mraza i Rudolfa crvenog nosa, i od jednog od dva najvažnija događaja u historiji svijeta, napravili smo veliku, šarenu predstavu. Poruka Rođenja je u svemu tome ostala sakrivena.

(Pogledaj: Luka 2:1-20.)

Evangelista Luka je započeo svoj izvještaj naredbom imperatora Tiberija da se izvrši opšti popis u rimskom carstvu. Njegovi razlozi su potpuno praktični – porez i regrutacija mladih ljudi – no ovdje na djelu vidimo Boga kako utiče na jednog vladara koji je više od 2000 km udaljen od Izraela. Bog ga je potakao da naredi pokretanje Jevreja ka svojim plemenskim sjedištima. Popis je takođe potjerao i Josifa da sa svojom ženom u trudnoći krene na put od nekih 150 km. Njih dvoje (troje) su krenuli iz Nazareta gdje su oboje živjeli ka Vitlejemu u kojem je Josif trebao biti popisani, s obzirom da je dolazio iz Davidove loze. Sve ovo se dogodilo da bi se ispunila Božija riječ data po proroku Miheju da Mesija mora biti rođen u Vitlejemu.

Ovdje vidimo prvu naznaku onoga što će karakterisati cijeli izvještaj o rođenju: veličanstvo i

skromnost, radost i tuga, slava i poniznost, prihvatanje i odbacivanje, obilje i siromaštvo, pjesma i plač... Naime, Marija nije bila obavezna biti popisana jer su se popisivali samo muškarci. No, Josif je nema kome ostaviti u Nazaretu, jer su ih svi prijatelji i rođaci odbacili vjerujući da je Marija začela u grijehu. Ko bi povjerovao da je dijete koje nosi sam Božiji Sin!? Samo njih dvoje i Marijini rođaci Jelisaveta i Zaharija su znali istinu: da su budući Hristovi roditelji izabrani zbog svoje pravednosti i da im je Bog ukazao veliku blagodat i čast. Blagoslovi nekada zaista dolaze u čudnim pakovanjima.

Vitlejem je u to vrijeme bio malo mjesto i u njemu nije bilo mnogo gostionica u kojima se mogao naći smještaj. Upravo zbog popisa, i to malo je bilo preplavljeno ljudima iz raznih dijelova Izraela. Josif i Marija su bili prinuđeni da budu pod vedrim nebom, i dijele dvorište sa ostalim ljudima koji nisu dobili sobe, kao i sa životinjama koje su se hranile iz jasala postavljenih uokolo.

Bog je mogao izabrati Rim, sam Avgustov dvor, mogao je izabrati dom nekog bogatog i moćnog čovjeka u Jerusalimu ili nešto

slično. Međutim, odlučio je da Njegov Sin dođe na ovaj svijet okružen bukom pijanih trgovaca i putnika, prljavštinom, prašinom, izmetom životinja... Evanđelista za opis ovog događaja od objave popisa do Isusovog rođenja koristi samo šest rečenica (u našem prevodu) i bez jednog pridjeva koji bi učinio sliku nešto privlačnijom.

Imamo samo niz činjenica bez ikakvog sjaja i šarenila. Opis se završava time što o Kralju kraljeva i Gospodaru gospodara čitamo da je bio povijen u jaslama!

Hrist je jedina osobu koja je odlučila gdje, kada i kako će se roditi. Pomislite kako bi bilo da

ste vi sami imali punu kontrolu nad ovim događajem u vašem životu ili u životu vaše djece. Šta biste poželjeli? Onaj koji ima sve i kome je sve moguće izabrao je ovako. Upotrijebiti riječ „skromno“ za ovaj izbor je zaista neprimjereno jer i skromni ljudi tog vremena su se radali na mnogo boljim mjestima. Ako ništa drugo barem su bili okruženi radošću i iščekivanjem prinove, brigom i pažnjom za majku i dijete.

Mi nikada nećemo biti u stanju razumjeti kakvu je žrtvu Isus podnosio od samog početka, kakvoj se promjeni stanja, okoline i svega drugog izložio da bi nas spasio. Zamijeniti nebo

smradom svratišta u Vitlejemu?! Koliko smo mi spremni da se zbog Božije slave i blagoslova ljudi oko nas, odrekemo makar i najsitnijih stvari našeg komfora? Koliko smo spremni da odvojimo malo vremena ili novca? Dijete u jaslama nas je naučilo koliko je spreman učiniti onaj koji zaista ljubi. Biblija govori o Isusovom „ispražnjenju“ (Filipljanima 2:5-11). Teolozi su vijekovima raspravljali o tome koliko se božanskih atributa i sposobnosti Isus odrekao dok je živio na zemlji. Za mene je bitnije ispražnjenje od prava, privilegija i slave koja mu kao Bogu pripadaju. Apostol Pavle kaže da je „uzeo na sebe narav sluge“, što je takođe nedovoljno da potpuno opiše transformaciju koja ga je dovela u pelene i u jasle. Cijena koju je Bog platio je iznad naše sposobnosti shvatanja. Ne postoji scenario za naš život koji bi prišao blizu ovolikoj žrtvi.

Luka je fokus svoga izvještaja o Isusovom rođenju naglo premjestio na brda u okolini Vitlejema. Po prvi put nakon 600 godina, od kako je Božija slava napustila jerusalimski hram (Jezekilj 8-11), ona je ponovo obasjala Izrael! Ne Jerusolim, ne hram, ne sveštenike i pismoznance, nego priproste pastire, ljude koji su smatrani

prljavim i nedostojnim da im je bilo zabranjeno svjedočiti na sudu. Prvo jedan, a potom mnoštvo anđela je donijelo Božiju poruku mira: „Šalom ljudskom rodu!“

Šalom je na zemlji živjelo samo dvoje ljudi od svih milijardi koje su rođene do sada. Bili su to Adam i Eva prije pada u grijeh. To je stanje apsolutne potpunosti čovjeka u kojem je svaka njegova potreba ispunjena. Naši praroditelji su živjeli u punoj bliskosti i zajedništvu s Bogom, u ljubavi jedno sa drugim i u harmoniji sa ostatkom Stvorenja. Bili su postavljeni kao Božiji predstavnici i upravitelji. Njihov odnos sa Tvorcem je bio izvor potpunog mira.

Mi smo uglavnom vaspitavani da razloge za zadovoljstvo i ispunjenje tražimo izvan sebe – u materijalnim dobrima, u karijeri i raznim postignućima, u priznanjima koja dolaze iz okoline. Mnogi ljudi su potrošili svoje živote trčeći za snovima koji, kada bi se ispunili, nisu donijeli očekivano. Nažalost, često čujemo kako je neko kome mnogi zavide zbog novca, slave, popularnosti, atraktivnog zanimanja... izvršio samoubistvo ili upao u poroke ili način života zbog kojeg propada i dušom i tijelom.

Bogatiji i uspješniji među nama nisu uvijek i srećniji.

Ni unutrašnja potraga ne donosi istinsko ispunjenje. Mi jednostavno u sebi nemamo osnov zbog kojeg bismo različitim stvarima (čitanje, filmovi, meditacija i slično) ili stilom života uspjeli izvući iz sebe dovoljno razloga za ispunjenje i smiraj. Mnogi ljudi grade svoje lične samostanske ćelije, bježeći od stvarnosti u maštanja i negiranje stvarnosti. Takvi samoizgrađeni svjetovi su obično jako krhki i rasipaju se pos iole jačim pritiskom iz vana.

Ne treba gledati oko sebe, niti u sebe, već gore gdje ispružena Božija ruka stoji i danas, nudeći mir i radost svakome ko ih želi primiti. U hodu s Njim naše ispunjenje neće zavisiti od naših uspjeha, okolnosti u kojima živimo, ocjena ljudi oko nas ili bilo čega drugog. Bog je ponudio puninu sreće u Djetetu iz Vitlejema.

(Pogledaj: Luka 2:21-38.)

Sada dolazi dio koji se najčešće zaobilazi u našim božićnim pričama i predstavama. Razlog je jednostavan – previše je „jevrejski“ i čini se da nema mnogo veze sa nama, hrišćanima koji dolazimo iz paganstva. Ovo nažalost nije izolovan slučaj i

samo je jedan mali primjer kako se naša hrišćanska tradicija vijekovima rješavala jevrejskih elemenata. Pisanje o ovom procesu i šteti koja je prouzrokovana, zahtijevalo bi mnogo više prostora. Ono što ipak moram naglasiti je da bez poznavanja naših jevrejskih duhovnih korijena, mi ne možemo razumjeti puninu otkrivenja koju nam je Bog dao. Ne možemo potpuno razumjeti Njega, ne možemo razumjeti Hristovo djelo, ne možemo razumjeti svoj položaj ni zadatak, niti istoriju svijeta, niti njegovu budućnost i kraj.

Luka nas ovdje izvještava da je Isus, poput svakog drugog jevrejskog dječaka bio obrezan osmi dan i to je bio momenat kada je prvi put prolijevena krv našeg Spasitelja, da potvrdi Njegovu pripadnost jevrejskom narodu, pravo na Avraamovo obećanje i podložnost zakonu koji je trebalo da ispuni. Takođe, zapažamo i skromnu žrtvu koju je Marija morala dati za svoje očišćenje nakon poroda. Umjesto propisanog janjeta, ona je prinijela dva goluba što je bilo dozvoljeno za siromašne ljude (3. Moj. 12:1-8).

Evangelista je zabilježio susret dvoje staraca sa Spasiteljem kojeg su očekivali. Ističem

Simona koji je izgleda bio jedini čovjek u Izraelu koji je tačno znao, potaknut Duhom Svetim, gdje i kada će se njegovo čekanje završiti. Otišao je u Hram i tamo je doživio ispunjenje svoje čežnje. Njegove oči su vidjele dvoje siromašnih ljudi sa dvomjesečnom bebom, ali njegovo srce je vidjelo više od toga. Simon je prvi proklamirao obraćenje pogana, ali i odbacivanje Isusa od strane jevrejskog naroda. Šta više, i Mariji je prorokovao bol koji će doživjeti zbog veličanstvenog Isusovog djela. Ovde se ponovo vidi evanđelje u punini - neizreciva radost i duboki bol, kako idu ruku pod ruku.

(Pogledaj: Matej 2:1-12,16-18.)

Završićemo našu Božićnu priču Matejevim izvještajem. Treba naglasiti da scene opisane u ovom evanđelju uopšte ne pripadaju izvještaju o Isusovom

rođenju jer lako je zaključiti da je između Rođenja i dolaska maga u Jerusalem, prošlo dosta vremena, možda čak i dvije godine (Matej 2.16). Isus više nije bio u jaslama, i magi su ga zatekli u kući. Izgleda da je Josif odlučio da se nastani u Vitlejemu i da se neko vrijeme ne vraća tamo zbog okoline koja ih nije prihvatila. No, mi smo ipak „strpali“ i ovaj izvještaj u naše božićne priče, najviše zbog šarenila, misterije egzotičnih maga, zlata i drugih darova. Samo neka je šareno!

Matej svakako nije opisao „kraljeve“, niti je pominjao koliko ih je bilo. Na osnovu broja njihovih darova zaključilo se da ih je bilo trojica. Matej ih nije ni imenovao kao što naša tradicija čini (Melkior, Gaspar i Baltazar). Ovdje se vjerovatno radi o mudrim ljudima koji su proučavali jevrejske spise i očekivali dolazak Mesije, iako nisu bili Izraelci, tj. „bogobojazni“. Oni su došli na dvor u Jerusalmu i raspitali se za „novog Kralja“.

Ta vijest je bila ispunjenje najvećih strahova Iroda, tadašnjeg formalnog vladara u Izraelu. Naime, Rim je imao istinsku vlast, no izraelski kralj je ipak zadržavo određeni stepen autonomije. Irodu je bilo stalo da zadrži taj položaj što duže, jer je

bio svjestan svoje pozicije. On nije imao pravo na tron jer nije bio čistokrvni Jevrej već Idumejac (Edomac, potomak Ezava koji je uzimao paganke za žene). Irod je strahovao da će ga neko prije ili kasnije zbaciti sa prijestola. Zbog toga je imao paranoju od zavjera, vidio je urote svuda oko sebe i mnogo ljudi je glavom platilo njegove strahove, uključujući i njegova dva sina za koje je sumnjao da rade protiv njega. Saznanje da je legitimni kralj Izraela rođen negdje u Izraelu u njemu je stvorilo želju da odbrani svoj položaj po svaku cijenu i zahtijevao je od maga da mu na povratku kažu gdje se nalazi taj novi kralj.

Nakon poklonjenja magi se nisu vratili Irodu i on je u bijesu

naredio da u Vitlejemu i okolini ubiju svu mušku djecu od dvije godine naniže. Ne možemo sa sigurnošću tvrditi o kom broju dječaka je riječ, ali obzirom na veličinu gradića, vjerovatno se radi o nekoliko desetina njih. No, i jedno dijete je previše! Ni ovaj dio nije uključen u naš božićni scenario, iako su maleni vitlejemski mučenici neodvojiv dio izvještaja o najsretnijem događaju koji je zadesio ljudski rod.

Zaključio bih riječima da je priča o tome kako je vječni, sveprisutni i svemogućí Bog odlučio doći na ovaj svijet kao beba, toliko nevjerovatna da je teško pretpostaviti da bi se iko od ljudi usudio izmisliti je. A to je upravo ono što je Hrist učinio!

Isus je iza sebe ostavio veličanstvo i slavljenje anđela, i predao svoj život u obličju malog djeteta u ruke dvoje skromnih ljudi. Postao je kao jedan od nas da bi prošao naša iskušenja, naše boli, naša razočarenja, naše potrebe, i da bi u konačnici i umro kao jedan od nas. Kakav Bog!?

Ne smijemo propustiti da vidimo koliko bola je u ovom izvještaju isprepletено sa Radosnom viješću. Isus je istovremeno

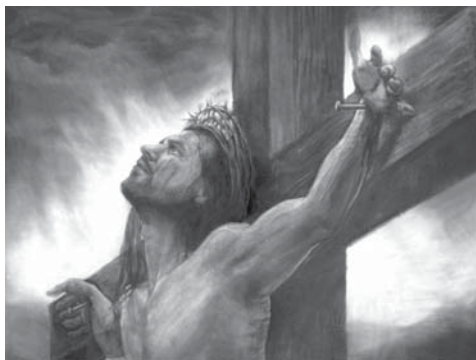
dočekan sa oduševljenjem i odbačen od onih koji su mu se najviše trebali radovati. Njegov dolazak na svijet je u ljudima izazvao želju da ga se riješe, čak i da ga ubiju. Za Njega nije bilo mjesta u rodbini, pa čak ni u cijelom Izraelu, pa je njegov poočim morao da bježi u Egipat da bi ga zaštitio.

Spasitelj je za neke ljude blagoslov, a za druge kamen spoticanja. Za jedne je novi život, a propast za druge. Tek nešto više od mjesec dana nakon Isusovog rođenja, njegova majka je dobila riječ da će joj zbog djeteta biti nanesena nevjerovatna bol, i mnoge majke u Vitlejemu su ubrzo doživjele ispunjenje ovog proroštva. Zapazimo samo koliko krvi je bilo u prvim poglavljima evanđelja: porođaj, obrezanje, žrtve u Hramu, pokolj djece...

Pričati priču o Hristovom rođenju veselim i bezbrižnim tonovima, a ne obratiti pažnju na mnoge žrtve koje podnosi mnogo ljudi u ovom izvještaju, uključujući najveću od njih - Isusovo poniženje - ne čini dobro nikome. Ljudi su od Njegovog rođenja napravili proslavu koja ne pita za cijenu onoga što slavimo i zbog toga je veoma obezvrijeđuje. Kao i u mnogim drugim temama,

izbjegavamo stvari o kojima treba promisliti, koje obavezuju, koje izazivaju, koje čak mogu i zastrašiti. Sve ovo zajedno predstavlja evanđelje, pa za zdravu vjeru i uspješan hrišćanski život moramo uvijek imati na umu da ništa ovako značajno i veliko nije besplatno.

Bog je platio cijenu. Platili su je i mnogi ljudi u vrijeme o kome smo govorili, ostalo je da i mi platimo svoj dio. Jedna od najvećih laži modernog propovijedanja je da nas ništa ne košta doći

Bogu. Istina je da kada mi ulazimo u Njegov svijet, plaćamo istu cijenu koju je On platio kada je ušao u naš. On je postao kao jedan od nas da bismo mi postali kao On – u svetosti, slavi, blagoslovu, ali i u poniženju, odricanju, prioritetima, služenju, žrtvi, patnji...

Dragan Nedić, Sarajevo

UČINI NEŠTO SA SVOJOM VEROM

***Kao što je telo bez duha mrtvo,
tako je mrtva i vera bez dela.***

(Jakov 2:26)

Jedna od stvari koje obavezno treba da uradiš, počev od prvog dana u Novoj godini je da dozvoliš da tvoja vera zaista zaživi. To znači da iz dana u dan, tvoj život mora biti utemeljen u svetlu Reči Božije i da se ne oslanja, niti tumači situacije prema osećanjima. Bog je već učinio sve što je potrebno da imaš slavan, radostan i divan život (2. Petrova 1:3), a sve što ti treba da uradiš jeste da to prihvatiš i da hodaš u svetlu onoga, što je već urađeno.

Tvoja dela su odgovarajući dokaz i potvrda tvoje vere. Zato nemoj prestajati da daješ verbalne dokaze svoje vere, nego deluj! Podseti se priče o ženi koja je krvarila. U Bibliji piše da je ona, pošto je čula o Isusu *“progurala se iza njega i dotakla Njegovu odeću. Mislila je: ako samo dotaknem rub Njegove odeće, biću isceljena. I odmah je izvor njenog krvarenja presušio, a ona je osetila u telu da je isceljena od te bolesti.”*

Obrati pažnju na to da ona nije samo razmišljala i govorila šta će da uradi, da će dođe do svog čuda, odnosno da dotakne odeću Učitelja. Ona je otišla korak dalje i to je i učinila. Odmah je

ozdravila. Iskoračila je u veri. Moraš da uradiš nešto sa svojom verom. Tvoja vera ne sme da ostane uspavana, inače neće biti efikasna. Moraš da je koristiš.

Možeš da primiš bilo kakvo čudo ako aktiviraš svoju veru: *“Ako veruješ, sve je moguće onome koji veruje”* (Marko 9:23).

Možeš odmah ozdraviti. Možeš ponovo hodati. Tvoj biznis još uvek može zaživeti. Sve to izgleda kao kada dete pobegne od kuće; uvek može ponovo da se vrati. Sve što je potrebno jeste da veruješ i da deluješ po veri. Veruj danas u to čudo koje želiš. Objavi

ono što veruješ, izjavi da će se ostvariti ono što izgovaraš.

MOLITVA

Blaženi moj Oče, ja ti zahvaljujem za slavan i plodonosan život, koji si mi na natprirodan način podario u Isusu Hristu. Meni je sve moguće, jer verujem, i moja vera proizvodi rezultate. U ime Gospoda Isusa. Amin.

Za dalje proučavanje:

Jevrejima 10 :23

Chris Oyakhilome
Prevela Mira Vasiljević

Sve je moguće onome koji vjeruje.

MARKO 9:23

KARAKTER

Karakter je reč koja se ne koristi u Bibliji, a ne srećemo je često ni u novinama ili na televiziji. Ipak, mi znamo šta reč karakter znači i brzo primetimo kada ga neko nema.

Čak i ljudi koji nikada ne koriste reč karakter žale zbog srozavanja moralnosti. Oni vide oko sebe promiskuitetne srednjoškolce, puno abortusa u ginekološkim klinikama i aktuelnu epidemiju prenosivih polnih bolesti. Oni zapažaju korumpiranost političara i biznismena, koji su spremni da za novac urade bilo šta. Vide nedostatak integriteta u društvu. Oni čitaju o prezaposlenim suprugama, neodgovornim muževima, zlostavljanoj deci – i pitaju se gde su nestali međusobna ljubav i brižnost.

Karakter je, kako to jedna mudra osoba reče, ono što mi jesmo kad nas niko ne posmatra. To nije isto što i ugled (kako nas drugi vide), to nije uspeh ili dostignuće. Karakter nije nešto što smo učinili, već ono što jesmo. Iako često slušamo o karakterima s tragičnim nedostacima, ne možemo dobiti celu sliku ako samo znamo kako izgledaju nedostaci karaktera.

UGROŽENE OSOBINE KARAKTERA

Snaga karaktera svakodnevno se iskazuje na mnogo različitih načina:

- Žena koja se suočava sa svojim strahom od javnih nastupa pred mnoštvom ljudi priča o

čudesnom odgovoru na molitvu. To je *hrabrost*.

- Čovek koji je obećao sebi da će svakog jutra ustati pola sata ranije da bi trčao i radio vežbe, drži obećanje. To je *disciplina*.

- Nastavnik koji neaktivnog učenika strpljivo podstiče i hrabri, jer je u njemu video talenat za pisanje. To je *vizija*.

- Student koji je pod pritiskom obimnog gradiva i manjka vremena razmišljao o odustajanju, ali ipak je donio odluku da nastavi sa studijama. To je *izdržljivost*.

Izuzetno je teško naučiti da volimo ako nemamo i druge vrline karaktera: *hrabrost* da učinimo ono što mora biti učinjeno; *disciplinu* da odluke koje smo napravili sprovedemo u delo; *viziju* da gledamo daleko u budućnost i duboko u ljudska srca; i *izdržljivost* da nastavimo uprkos podsmehu, nelagodnosti ili monotoniji. Ovo su neke od "ugroženih osobina karaktera" na mojoj listi.

Mnogi ljudi pokušavaju da ih steknu. Međutim, veoma je neobično to da je najugroženija od svih karakternih osobina *ljubav*, iako je ona nešto što svi priželjkujemo. Nažalost, iako je *ljubav* najpoželjnija osobina

karaktera, većina želi samo da bude voljena. Mi se nadamo da će nam se ljudi diviti i poklanjati nam pažnju, pa ćemo onda i mi to isto uzvratiti njima.

Međutim, istinski karakterni ljudi idu dalje od neodređenog ispoljavanja toplih osećanja, oni strpljivo izgrađuju odnos ljubavi. Rade to na puno različitih načina, često i nesvesni da na taj način pokazuju snagu karaktera:

- Žena ne želi da opravdava svog supruga kada se on neodgovorno ponaša. To je *principijelna ljubav*.

- Čovek gleda lice svoje ćerke nakvašeno suzama, seda pored nje i ohrabruje je da mu poveri šta joj je na srcu. To je *nežna ljubav*.

- Otac odbija privlačno unapređenje na poslu da bi cela porodica mogla da ostane na okupu, u istom gradu gde su im prijatelji i gde su se već navikli. To je *požrtvovana ljubav*.

- Mlada udovica nudi oprostjenje vozaču koji je u pijanom stanju udario i usmrtio njenog supruga. To je *radikalna ljubav*.

Apostol Pavle je rekao da je *ljubav* najvažnija karakterna osobina hrišćanina, ali ona je verovatno i najlošije shvaćena.

JAČANJE KARAKTERA

Neko bi možda bio u iskušenju da napravi grafikon. “*Da vidimo*”, mogao bi reći, “*nisam dovoljno hrabar i zato sebi dajem dva meseca da poradim na tome. Za disciplinu mi je potrebno šest nedelja, a verovatno će mi za istrajnost biti potrebno bar još dve. Uzeću i dva meseca za vežbanje svake vrste ljubavi. Ako sledim ovaj plan, za godinu dana imaću snažan karakter.*”

Bendžamin Frenklin je u svojoj Autobiografiji napisao da je pokušao sa ovakvim pristupom, ali da nije uspeo. Čim bi izgledalo da je izgradio jednu dobru crtu karaktera i prešao na

sledeću, ona prva bi počela da izmiče kontroli. Karakter ne može da se razvije pomoću odluka ili ograničenja. To zahteva dosta rada na sebi, patnje i godine istrajnosti, pre nego što bilo koja od vrlina trajno postane deo nas.

Izgradnja karaktera ne mora da bude obavezno deprimirajući zadatak. Postoje načini za razvijanje svake od osobina karaktera. Međutim, važnije od svega je to što nam Isus Hristos – jedina osoba koja je ikada bila savršena u svakoj vrlini o kojoj možemo i da pomislimo – nudi pomoć u izgradnji karaktera. Ovo je ponuda koju ne treba odbiti!

SPASENJE JE BESPLATNO

Molim vas da imate u vidu jednu veoma važnu činjenicu: bez obzira koliko je lep vaš karakter, nikad nećete moći da zaradite Božije odobravanje i primorate ga da vas spasi. Koliko god da je karakter bitan, spasenje ostaje dar milosti. Spasenje ne možemo da zaslužimo pomoću hrabrosti, discipline, vizije, istrajnosti ili ljubavi.

Spasenje je dar nebeskog Oca. Da bi ga omogućio, platio je visoku cenu. Cena je bila smrt Njegovog jedinorodnog Sina. Spasenje ne možemo da zadbijemo teškim radom, dobrim vladanjem niti najboljim karakterom. Jedini način je da pridemo Isusu Hristu sa svojim praznim rukama i kažemo: *“Gospode, želim da Te sledim. Molim Te, prisvoji me da budem deo Tvoje porodice, operi me, daj mi novi život i učini da budem kao Ti.”* Isus će upravo to i učiniti. On će

nas prihvatiti takve kakvi jesmo i, ako to budemo želeli, voditi nas, menjati i sačuvati da budemo Njegovi zauvek. Polako ali sigurno, On će nas oblikovati da sve više ličimo na Njega.

Zreo karakter je najveća potreba ovog sveta. Ako bi svih šest milijardi ljudi na svetu imalo izgrađen karakter, ne bi bilo ratova, gladi, razbijenih porodica, kriminala, siromaštva.

U tako savršenom svetu nećemo živeti sve do Hristovog povratka i obnobljenja naše planete, ali, u međuvremenu, ne treba da očajavamo. Ako jačamo svoj karakter, pripremaćemo se za ugodan život u tom novom svetu, a i ovaj svet ćemo učiniti boljim mestom za život.

“Sad dakle ostaje ovo troje: vera, nada, ljubav, ali je ljubav najveća među njima.”

(1. Kor. 13:13)

Bill Hybels

PRIHVATI ISUSA

Ako još ne poznaješ Isusa Hrista kao svog Spasitelja i Gospoda

Isus kaže:

„Ja sam vrata, ako ko uđe kroz mene, biće spasen.” Jovan 10,9a

Biblija kaže:

„Svako ko prizove ime Gospodnje biće spasen.” Rimljanima 10,13

„Dragi Gospode, ja vjerujem u Tebe. Vjerujem da si poslao svoga Sina da umre na krstu za moje grijehе, da je On sahranjen i da je vaskrsnuo treći dan, baš kao što je i napisano u Bibliji. Kajem se za stvari koje sam učinio a koje su Te povrijedile. Molim Te oprosti mi moje grijehе. Molim Te dođi u moje srce i u moj život. Očisti me i pomozmi mi da živim ispravno. Želim da se i moje ime nađe zapisano u knjizi života. Priznajem da si Ti moj Gospod i Spasitelj. Molim Te ispuni me Svetim Duhom kao što si obećao u Svojoj Riječi. Hvala Ti Gospode. U ime Isusa Hrista. Amin.”

Moli ovu molitvu sa vjerom i Isus će postati tvoj Spasitelj i Gospod.

*Slava na visini Bogu,
i na zemlji mir,
među ljudima dobra volja.*

LUKA 2:14

